

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΝΙΑΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύβλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἔξέμνην 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἔξέμνην 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰσοδικότης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 4 Φεβρουαρίου 1933

Ἔτος 66ον. — Ἀριθ. 10

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΙΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἵστερα θ' ἀγόραζε ἓνα μακρὸ φτερό γιὰ νὰ βάλῃ στὸ καπέλλο τῆς, κι' ἀκόμη μιὰ κόκκινη ἐσάρπα, σὰν κι' ἐκέλευε ποὺ τῆς εἶχε πάρει ἡ κυρία Τούκερ, μὰ αὐτὴ ἀπὸ μετὰξί, ἀπὸ ἀληθινὸ μετὰξί! Καὶ τέλος, ἂν τῆς ἔμεναν ἀκόμη χρήματα, θ' ἀγόραζε βιβλία καὶ θὰ πλήρωνε μιὰ δασκάλισσα γιὰ νὰ τῆς κάνῃ μάθημα.

Εἶχε ἀκόμη καὶ πολλὰ ἄλλα σχέδια στὸ νοῦ τῆς: ἤθελε νὰ χαρίσῃ στὸν Τζᾶκ ἓνα καινούργιο δεκανίκι, γιατί τώρα τελευταία εἶχε φηλώσει πολὺ καὶ τὸ παλιό του τοῦ ἔπερτε μικρό. Ἵστερα ἤθελε νὰ χαρίσῃ στὴ Βιργινία κάτι πολὺ ἄμορφο—τί, ἀκόμη δὲν τὸ ἤξερε. Μὰ κι' ὁ Πέτρος θάπαιρνε τὸ δῶρο του, κι' ὡς κι' ἡ κυρία Τούκερ ἀκόμη. Βέβαια αὐτὴ δὲν ἄξιζε παρόμοια ἀνταμοιβή, μὰ ἡ Μπέττυ ἦταν τόσο εὐτυχημένη, ποὺ ἔσχευσε τὴν κακομεταχείρισή ποὺ εἶχε περάσει καὶ συζητοῦσε μάλιστα μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς, τί πράγμα μπορούσε νὰ κάνῃ τῇ μεγαλύτερῃ εὐχαρίστησῃ στὸν πρῶτον τύραννὸ τῆς. Θυμόταν πὺς τὴν εἶχε ἀκούσει κάποτε νὰ λέῃ πὺς ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχῃ μιὰ μουγγὴ δημηρέτρια, καὶ ἐπειδὴ ἡ Μπέττυ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ἀγοράσῃ ἓνα σπιτί καὶ νὰ καθίσῃ σ' αὐτό, ἡ κυρία Τούκερ θὰ ἔπρεπε ἀναγκαστικῶς νὰ πάρῃ μιὰ ἄλλη δημηρέτρια γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ. Τί ἐμπόδιζε λοιπὸν τῇ Μπέττυ νὰ διαλέξῃ γιὰ διάδοχό τῆς μιὰ δημηρέτρια μουγγὴ καὶ νὰ τὴν προσφέρῃ στὴν κυρία τῆς; Τώρα, γιατί ἡ κυρία Τούκερ ἤθελε μιὰ τέτοια δημηρέτρια; Αὐτὸ ἦταν ἓνα μυστήριον γιὰ τὸ παιδί. Ὡστόσο φανταζόταν ἔτι τὴν ἤθελε μουγγὴ γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ

ἀπαντᾷ σὺς ἀδιάκοπες ἐπικρίσεις τῆς καὶ στὰ μαλλώματά τῆς, πράγμα ποὺ ἦταν ἀδύνατον γιὰ τὴ Μπέττυ. Ὅπως κι' ἂν εἶχε τὸ πράγμα, ἀφοῦ ἡ κυρία Τούκερ ἐπιθυμοῦσε μιὰ μουγγὴ

ὅταν ἔφθασε στὸ ξενοδοχεῖο, εἶχε πιά νυχτώσει. Παρ' ὅλη τὴ ριζικὴ μεταβολὴ ποὺ εἶχε γίνει στὴ ζωὴ τῆς, ἄρχισε νὰ τρέμῃ μὲ τὴν σκέψῃ πὺς θ' ἀντιμετώπιζε καὶ πάλι τὸ θυμὸ τῆς κυρίας Τούκερ καὶ, πατώντας σὺς μύτες τῶν ποδιῶν, ἔκανε τὸ γύριον τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τῆς υπηρεσίας, ὥστε νὰ μὴν

«— Ἐχει παθᾶνει; Ὁ, μιλᾶστε μοῦ γι' αὐτόν, σὰς παρακαλῶ! »
(Σελ. 101, στ. β')

δημηρέτρια, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ τῆς τὴ βρῇ. Δίχως ἄλλο σὺς ἀουλοτῶν κωφαλάων θὰ ἔδρισκε τὴν κατάλληλην.

Ἡ Μπέττυ ἀποφάσισε νὰ σχολήσῃ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα σὲ πρῶτῃ ἐύκαιρίᾳ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις τὴν εἶχαν ἀπορροφήσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε

τὴν ἀκούσῃ ἡ κυρία τῆς. Ἡ Βιργινία ἦταν μόνῃ τῆς μέσα στὴν κουζίνα.

Ἐπιηρεασμένη ἀκόμη ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ νέα ποὺ εἶχε μάθει, ἡ Μπέττυ θέλησε νὰ τὰ κάνῃ ἀμέσως γνωστὰ στὴν μαγεύρισα.

— Βιργινία, εἶπε μὲ τὸ ἐπισημότερο ὄφρος ποὺ μπορούσε νὰ πάρῃ, βρῆκα τὴν περιουσία μου!

— Τόσο το χειρότερο, είπε η μαγειρίσα, δηλαδή τόσο το χειρότερο πού έγινε δευτερεύοντα. Για μένα η Δευτέρα είναι η χειρότερη ημέρα. Μου έχει βγει η ψυχή μου απ' το πρωί. Δεν βαστάω πιά! Κι' εκείνη ή πλύστρα από το πρωί, αντί να με βοηθήσει μου τάχρη κάνει δια άνω κάτω! Κανένα δεν είχα να με βοηθήσει. Έλα, πάρε αυτό το σουρωτήρι και κράτα το καλά πάνω από τη σουπιέρα για ναδειάσω έγω το ζουμί — αν δηλαδή τα πλούτη που σου έπεσαν δεν σου γύρισαν τα μυαλά.

Η Βιργινία ήταν τόσο καλόκαρδη γυναίκα, και τόσο σπάνια τύχαινε να έχει γκρίνια, ώστε η Μπέττυ ένωωσε βαθειά—τόψη για την άργοπορία της και, πέρνωντας το σουρωτήρι, το κράτησε όπως της είπαν πάνω από τη σουπιέρα.

Στο πρόσωπό της, όμως ήταν ζωγραφισμένη τόσο φανερά ή μετάνοιά της, ώστε ή Βιργινία μαλάκωσε άμέσως.

— Μη με ξεσυρρίζεσαι για όσα σου είπα, μικρή, έκανε. Έχω τόσο πολλή δουλειά και ή κυρία μαλλώννει τόσο πολύ, πού πολλές φορές δε βαστάμαι. Νά την, έφτασε!

Πραγματικά ή κυρία Τούκερ έμπαινε εκείνη τη στιγμή στην κουζίνα, και μόλις αντίκρυσε τη Μπέττυ, της είπε με τη μελιρρυτή εκείνη φωνή που μεταχειριζόταν μαζί της από την ώρα που είχε πάρει το γράμμα.

— Καλό μου κοριτσάκι. Τι κάνεις αυτού; Η θέση σου δεν είναι πιά εδώ! Ανέβα στην κάμαρά μου και κάθισε ναναπαυθής.

Η Βιργινία, άκούγοντας τα έκπληκτικά αυτά λόγια, παρά λίγο νάφήσει την κατασάρδια να πέσει κάτω, κι' άρχισε να πιστεύη ότι αυτό που της είχε πει ή Μπέττυ και πού τή είχε πάρει σαν ένα απ' τα συνειθισμένα της άστεία, μπορούσε να έχει κάποια άληθινή βάση.

Η Μπέττυ χαμογέλασε βλέποντας την άπορία της μαγειρίσας και, γυρίζοντας προς στην κυρία Τούκερ.

— Σας ευχαριστώ, κυρία, είπε, μα δεν είμαι κουρασμένη και θέλω να βοηθήσω τη φίλη μου τη Βιργινία.

— Η Βιργινία μπορεί να κάνει και χωρίς έσένα σήμερα. Δε μπαρεί να μείνεις εδώ. Δεν είναι σωστό. Ανέβα επάνω στην κάμαρά μου και ξεκουράσου ως την ώρα του φαγητού.

Μα όσο κι' αν επέμενε, ή ξενοδόχα στάθηκε άδύνατο να πείσει τη Μπέττυ να φύγη από την κουζίνα, κι' ούτε να την καταφέρη να φάη εκείνο το βράδυ στο έπισημο τραπέζι

μαζί με τους πελάτες του ξενοδοχείου. Η μικρή έννοουσε καλά και σώνει να φάη στην κουζίνα μαζί με τη Βιργινία όπως πάντοτε.

— Όταν οι οικότεροι της κυρίας Τούκερ τέλειωσαν το γεύμα τους, οι δυο φιλενάδες κάθισαν να πάρουν το δικό τους. Η Μπέττυ διηγήθηκε με τό νι και με τό σίγμα στη μαγειρίσα τα καταπληκτικά νέα που είχε μάθει.

— Λοιπόν είναι άλήθεια αυτό που μου είπες όταν ήρθες, πως βρήκες την περιουσία σου; φώναξε ή Βιργινία.

— Ε; Δεν είναι άπίστευτο; Έγω δεν μπορώ άκόμη να τό πιστέψω! Όσο κι' αν προσπαθώ, δεν μπορώ στάλ' ήθεια! Και να σκέπτεται κανείς πως αν δεν είχα καταβρέξει το άμάξι των Μάκ-Κούρτ εκείνη την ήμέρα, δεν θα γινόταν τίποτε απ' όλα αυτά! Κι' έγω ήμουν τόσο στενοχωρημένη γι' αυτό! Ποιος θα μου έλεγε ποτέ πως θα είχε ένα τέτοιο άποτέλεσμα!

— Κανείς ποτέ δεν ξέρει πως έρχονται τα πράγματα, είπε άποφθεγματικά ή Βιργινία.

— Όσοτόσο έχω μια μεγάλη πίκρα, συνέχισε ή Μπέττυ. Όταν σκέπτομαι πως μπορούσα νάχω έναν παππού και πως κι' αυτός άκόμη πέθανε! Ω, θα προτιμούσα καλύτερα να μη μού έρθη όλη αυτή ή περιουσία και νάχω τον παππού μου, μια και δε γνώρισα ποτέ μου ούτε μητέρα, ούτε πατέρα!

— Καϊμένη μικρούλα! είπε ή πονετική μαγειρίσα.

— Θα μείνω εδώ κι' άπόψε, εξακολούθησε ή Μπέττυ: μα από αύριο θα πάω στο σπίτι της κυρίας Βάν-Κούρτ και θα με κρατήσουν εκεί ως πού νάγοράσω το δικό μου το σπίτι. Και τότε θα σε πάρω για μαγειρίσα. Θέλεις νάρθης, Βιργινία;

— Και βέβαια θέλω, είπε γελώντας ή καλόκαρδη μαγειρίσα. Είμαι σίγουρη πως στο δικό σου σπίτι θα περνάω καλά, γιατί έχεις χρυσή καρδιά.

— Αυτό να λέγεται πως θα περνάς καλά, κι' ούτε θα σου δίνω τόσο δουλειά, όσο σου δίνει ή κυρία Τούκερ. Και θάχρη και μια μικρή βοήθη, μια άλλη μικρούλα Μπέττυ πού θα την άγαπάς σαν και μένα.

— Μα θάχρη λοιπόν τόσα χρήματα, κοριτσάκι μου;

— Ναι, πολλά-πολλά, την κληρονομία του παππού μου πού πέθανε στην Αδρατλάα, σ' έναν τόπο όπου βρίσκουν το χρυσάφι μέσ' στη γη, όπως στην Καλιφορνία.

— Άμ' τότε δεν είναι παράξενο πως ήταν τόσο πλούσιος.

— Είχε βουνα δολκλήρα από χρυσάφι! Χιλιάδες, εκατομμύρια δολάρια, πού θα μου τα δώσουν δια στά χέρια μου, τώρα άμέσως. Δηλαδή, ο κύριος Ριχάρδος είπε: «τα εισοδήματα». Τι σημαίνει αυτό, Βιργινία;

— Αυτό σημαίνει ότι θα καταθέσουν να χρήματά σου στην Τράπεζα, ή θα τα τοποθετήσουν πουθενά άλλο—για να δίνουν τόκο. Αυτούς τους τόκους τούς λένε «εισοδήματα» και αυτά μονάχα θα μπορείς να ξοδεύης.

— Λοιπόν δε θα μπορέσω νάγοράσω, τι θέλω; φώναξε ή Μπέττυ με άνηπομονοσία. Ο παππούς μου είχε πει... ή μίς Μάργκαρετ...

— Μάν αν ο παππούς σου σου άφησε μια τόσο μεγάλη κληρονομία—αν και δυσκολεύομαι να πιστέψω ένα τέτοιο πράγμα—την έκοψε ή Βιργινία, τότε το ξέρεις πως θα γίνης μια πλούσια δεσποινίδα και πως δεν θα καταδέχεται πιά μια φτωχή μαγειρίσα σαν και μένα;

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Ήταν ο καιρός του θερισμού. Όλοι οι άντρες κι' οι γυναίκες δουλευαν στα χωράφια. Στο χωριό δεν έμεναν παρά οι γέροι και τα παιδιά.

Μια γριά γιαγιά είχε μείνει μέσα στο σπίτι με τα τρία της εγγόνια. Η γιαγιά, άφου άναψε τη θερμάστρα, πήγε να ξαπλώση. Οι μύγες κάθιζαν επάνω της και τη βασάνιζαν. Έκρυψε λοιπόν το κεφάλι της κάτω από μια πετσέτα κι' άποκοιμήθηκε.

Η Μαρία, ένα μικρό κορίτσι τριών χρόνων, άνοιξε τη θερμάστρα, έβγαλε άναμμένα ξύλα, τα έβαλε σε μια παλιά λεκάνη και τάφερε στην είσοδο. Η είσοδος ήταν γεμάτη από ξύχουρα, πού οι γυναίκες τα είχαν βάλει εκεί για να κάνουν δεμάτια. Η Μαρία έβαλε τ' άναμμένα ξύλα κάτω από τ' άχουρα και φύσησε από πάνω.

Όταν τ' άχουρο πήρε φωτιά, ένθουσιάζστηκε, μπήκε στο δωμάτιο, πήρε απ' το χέρι το μικρό της άδερφό, πού μόλις περπατούσε, και του είπε:

— Κοίταξε τι ώραία θερμάστρα. Έγώ μονάχη μου την άναψα!

Τ' άχουρα άρχισαν να καίνε. Έτριζαν. Άμα ή είσοδος γέμισε καπνό. ή Μαρία φοβήθηκε. Τράβηξε μέσα το μικρό της άδερφάκι. Αυτό σκόνταψε κι' έπεσε, χτύπησε τη μύτη του κι' έβαλε τα κλάμματα.

Η Μαρία κατόρθωσε να τό τραβήξη μέσα στο δωμάτιο και κρύφθη-

Ο ΔΙΣΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Ύστερα έβγαλαν στο σίβρο τον έλέφαντα. Ήταν πολύ ήμερος, πολύ έξυπνος και πολύ υπάκουος. Τόν οδηγούσε μια κυρία, πού κρατούσε στο χέρι της ένα καμτοκάκι και ό,τι του έλεγε, ο έλέφαντας τό έκανε. Παραδειγματος χάρη του είπε να χαιρετήση τόν κόσμο, κι' ο έλέφαντας σήκωσε την προσοκίδα του και την κούνησε δεξιά κι' αριστερά σα χέρι πού χαιρετάει. Ύστερα τόν έκαμε να τρέξη, να πηδήση, να γουλιόση. Στο διάστημα αυτό του έδινε διάφορες λιχουδιές, πού ο έλέφαντας τις έπαρνε με την προσοκίδα και τις έβραζε στο στόμα.

— Τι μεγάλο ζώο πού είναι! είπε ο Πετρόκης. Τι θα τούκανε αυτό το τόσο δά καμτοκάκι, αν δεν άκουγες κι' ή κυρία του ήταν υποχρεωμένη να τόν δείρη; Θα του φαινόταν πως τόν χαιδεύει.

— Βλέπεις όμως πως ήν άκούει, είπε ο θεϊός Κοστής. Και τό ζώα πού άκούει, όπως και τα παιδιά, δεν τα δέρονουν ποτέ.

Έπειτα παρουνισιάσανε διάφορα άλλα ζώα—μια πελώρια χελώνα, πού πατούσαν απάνω της δυο άνθρωποι, ένα καμηλοπούλι πού τό καβαλλίκευε ένα άραπάκι, και μια καμηλοπάδαλη μ' ένα πανύψηλο λαμό. Ο Πετρόκης τάβλεπε δια έκστασι, κι' ός. Μερικά δεν τα είχε ιδεί ούτε ζωγραφιστά στο βιβλίο του.

Επιτέλους ήρθε και το περιεργότερο θέαμα.

— Κυρίες και κύριοι, φώναξε ο καλιάτσος, Τώρα θα δάσουμε στα θηριά μας την τροφή τους.

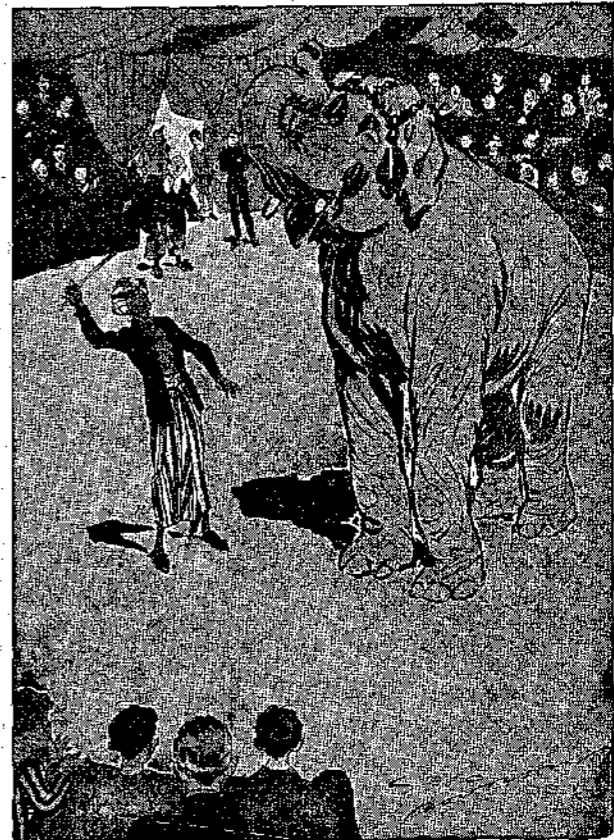
Ο μακρός εκείνος μπερντές παραμερίστηκε και φάνηκαν στα σιδερένια κλουβιά δυο λιοντάρια κι' ένας τίγρης. Ο Πετρόκης φοβήθηκε λίγο όταν είδε τάχρη αυτά θηρία με τα φοβερά τους μάτια και τα άκόμα πιο φοβερά τους στόματα. Σκέφθηκε όμως πως δεν μπορούσαν να βγούν από τα κλουβιά, ήσυχασε κι' άρχισε να τό κοιτάζη με προσοχή.

— Πώς μοιάζουν με γάτες! είπε. Άλλά γάτες μεγάλες, πελώριες. Άλήθεια, θες Κοστή;

— Μα είναι από την ίδια οικογένεια, άποκρίθηκε ο θεϊός. Λιοντάρια, τίγρηδες, γάτες, όλα είναι πρωτοξάδερφα. Κι' ή οικογένειά τους λέγεται Αίλουροι.

Οι άνηρέτες του θηριοτροφείου βγήκαν κρατώντας σε τσιγγέλια μεγάλα κομμάτια όμο κοβάς. Κι' άμα τα μυρίστηκαν, τα θηρία ώρμησαν με βουχηθμούς στα κάγγελα να τα σπάσουν. Οι άνηρέτες τότε τους μοίρασαν τα κοβάτα κι' εκείνα τα καταβρόχθισαν άψε-σβύσε. Ο κόσμος έκανε μεγάλη διασκέδαση με τό γεύμα αυτό τών θηριών.

— Πείνα πού την έχουν! έλεγε ο Πετρόκης. Άμείσητα τα κατεβάζουν. Κάνουν σα νάχουν να φάνε μέρες.

και τα δυο κάτω από έναν πάγκο.

Η γιαγιά δεν είχε άκούσει τίποτα. Κοιμόταν άκόμα. Εδουχώς ήταν έξω το μεγαλύτερο άγόρι, ο Γιάννης, ένα παιδί έχτώ χρόνων. Όταν απ' το δρόμο είδε τόν καπνό πού έβγαίγε απ' την είσοδο με μεγάλες τούφες, έτρεξε και μ' ένα πήδημα βρέθηκε στο δωμάτιο και κούνησε δυνατά τη γιαγιά του. Η γιαγιά, καθώς ζύπνησε, τάχασε. Δε σκέφθηκε τα δυο μικρά κι' έτρεξε να ζητήση βοήθεια από τούς γείτονες. Η Μαρία, βουβή απ' τό φόβο της, έμενε κάτω απ' τόν πάγκο. Ο μικρός όμως φώναξε, γιατί ή μύτη του τόν πονούσε.

Ο Γιάννης άκουσε τις φωνές, κοίταξε κάτω απ' τόν πάγκο και φώναξε τη Μαρία:

— Έλα γρήγορα, θα καηθ!

Η Μαρία έτρεξε στην είσοδο. Ήταν γεμάτη φωτιά. Κανείς δεν μπορούσε να περάση. Γύρισε πίσω. Ο Γιάννης άνοιξε το παράθυρο και τη βοήθησε να σκαρφαλώση. Όταν ή Μαρία βγήκε στο δρόμο, ο Γιάννης άρπαξε το μικρό και τόν τράβηξε κοντά του. Ο μικρός όμως ήταν μεγαλύτερος κι' έφερε αντίσταση. Έκλαιγε, χτυπιόταν κι' έσπρωχνε πίσω το Γιάννη με τα μικρά του χέρια.

Ο Γιάννης έπεσε δυο φορές πριν κατορθώση να τόν τραβήξη ως το παράθυρο. Τό κεφάλι του είχε πιά βγει έξω. Ο Γιάννης έσπρωχνε τό όμμα μ' όλη του τη δύναμη. Ο μικρός όμως, φοβισμένος, κρεμιόταν επάνω του με τα χεράκια του και δεν ήθελε να τόν άφήση. Ο Γιάννης φώναξε στη Μαρία:

— Τράβα τον έξω, πιάσε τό κεφάλι. Έγώ τόν σπρώχνω από πίσω.

Με πολλά βάσανα κατόρθωσαν να τόν τραβήξουν έξω. Έτσι και τα τρία παιδιά σώθηκαν.

(Από τα «Παιδικά Άνάγνωσματα του Τολστόϊ») ΖΩΗ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Τα ρόδα στο βενέτικο κρυστάλλινο άνθογαλάι στο χειμωνιάτικο βοριά μαδάνε άγάλι άγάλι.

Στην κάμαρα μισόφωτο, του σούρουπου ή ώρα, τα πλάμα δέρονε δυνατά ή μονιασμένη μπόρα.

Σ' ένα ντιβάνι μοναχί σμιβάζω χαλασμένη, ή γάτα έμπρός στα πόδια μου είναι κουλουρισμένη.

Και μένα σφιγγεται ή ψυχή, την πνίγει μέσα λύπη, δεν βρω τό γιατί πονώ, δεν ξέρω τί μου λείπει,

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

— Κάνουν σά θεριά, ε; γέλασε ο θεός Κωστής.
 — Και μόνο κρέας τρώνε; ρώτησε ο Πετρούκης.
 — Μόνο. Τιποτ' άλλο. Γι' αυτό τὰ λένε και σαρκοφάγα.
 Κι' η παραόσταση τελείωσε. Ο Πετρούκης γύφισε στο σπίτι κατευχαριστημένος. "Όχι μόνο γιατί είχε ιδεί τόσα ζώα που δεν τὰ ήξερε, αλλά και γιατί είχε κάνει να τὰ ιδούν και τὰ δυο εκείνα φτωχά χωριάτπουλα.
 — Θάτε Κωστή, είπε, να σπάσω τον κουμπαρα μου να σάς δώσω τὰ λεπτά για τὰ εισιτήρια.
 — Δεν πειράζει, αποκρίθηκε ο θεός χαμογελώντας. Μου τὰ δίνεις άλλη φορά.
 (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΤΟ ΡΕΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑ (*)

"Ήμουν δέκα χρονών. Ήταν η παραμονή της 29 Αυγούστου και το παλιό έκκλησάκι τ' Αη-Γιαννίου του Προδρόμου, επάνω στον έρημικό λόφο που κοιτάζει κατά τη θαλασσοδαρμένη ακρογιαλιά, θά γιόρταζε την άλλη μέρα.

Ο λόφος ήταν ψηλός και ξεμοναχιασμένος και είχε ανοιχτή τη θέα απ' όλες τις μεριές. Μπροστά του, κατά το βορριά, απλωνόταν το άφρισμένο πέλαγος. Απάνω, κάτω και ολόγυρα, βουνά και ράχες και βαθιές ρεματιές, άλλου σκεπασμένες με γυμνούς και ανεμόδαρτους βράχους, κι' άλλου πυκνοφυτεμένες με πουρνάρια και μ' αγριελιές και με πελώριους σχοίνους, που δακρύζουν αγριομαστίχα και με τὰ μακριά κρεμαστά κλαδιά τους σχηματίζουν σιαστές καλύβες, όπου βρίσκουν συχνά πρόχειρη μάντρα για τὰ κοπάδια τους οι λιναρόξανθοι βοσκαί με τις μακριές τους γαλιτσές.

Μπουλούκια-μπουλούκια πήγαινε ο κόσμος στ' έρημοκκλησάκι, νέοι, γυναίκες και παιδιά. Όταν στεκόταν κανείς έξω στην αυλή της έκκλησιδας, έβλεπε μια κατάμαυρη μωρηγιά να σχηματίζεται στον κατήφορο, στην ποδιά του αντικρινού βουνού, να περνά το έσωμα και να φτάνη το λόφο, όπου ανέβαιναν καταδρωμένοι, με ξαναμμένα μάγουλα και κομμένη την αναπνοή, αλλά γελαστοί και εδθυμοί, οι πανηγυριώτες.

Εμείς είχαμε ξεκινήσει από τὰ χαράματα από το χωριό μας, που βρισκόταν τρεις ώρες δρόμο μακριά από τον Αη-Γιάννη. Εγώ ήμουν καθάλλα στη φοράδα. Ο άγωγιάτης, ο Μητρος ο Πρανάς, κρατούσε την τριχιά του χαλινού και πήγαινε μπροστά, τραβώντας το άλογο από πίσω

του, γιατί έτσι τον είχε προτάξει ο πατέρας μου. Τό έκανε όμως γκριλιάζοντας σά να του τὸ είχαν βάλει άγγαρεία. Τού φαινόταν σά να κουβαλούσε στην πλάτη του τη φοράδα μαζί με τὸ σαμάρι κι' επάνω του έμένα. Θά είχε καλύτερα να έρχόταν από πίσω μου σφυρίζοντας, όπως κάνουν όλοι οι άγωγιάτες.

Από πίσω μας έρχόνταν πεζοί ο πατέρας μου ο παπάς, και τρεις ή τέσσερις γυναίκες με τὰ καλάθια τους. Είχαμε σκοπό να κάνουμε ξεχωριστή λειτουργία εκείνη την ημέρα στον Αη Γιάννη και να μείνουμε και για τὸ πανηγύρι.

Απάνω στη ράχη του βουνού, καθώς έμελλε να κατηφορήσουμε κατά τη βορειοδυτική πλαγιά, όπου ο δρόμος περνάει ανάμεσα σὲ πυκνές φραγιές και σ' εωδιαστές λόχμες που τον κρατούν ήσυχρό και δροσερό ακόμη και στὸ πιο δυνατό ήλιοκαμα, ο Μητρος ο Πρανάς θέλησε νάφήση τη φοράδα του σὲ μās κι' εκείνος να πάη σ' ένα χωράφι, που βρισκόταν ψηλότερα, στην κορφή του Αη-Θαναση. Μās απαχαιρέτησε λοιπόν κι' έφυγε· μα δὲ νοιάστηκε να παραδώσῃ τὸ χαλινάρι στὰ χέρια του πατέρα μου, αλλά έρριξε την άκρη της τριχιῆς χάμα όπως έτυχε, άνοιξε τὰ πόδια του τὰ ποδεμένα σριχτὰ με φασκιές κι' έφυγε τρέχοντας.

Η φοράδα, μόλις έννοιωσε πως ήταν ελεύθερη, δὲν κρατήθηκε πια και ηγλάλησε στὰ τέσσερα τον κατήφορο· κι' εγώ χωρίς να έχω τὸ χαλινό στὰ χέρια μου, καθάλλα στὸ σαμάρι, ένα παιδί δέκα χρονών.

Οι γυναίκες έβδαν τις φωνές:
 — "Α! Παναγιά μ'!
 — Τὸ παιδί! Τὸ παιδί!
 — Είδες δ'χαζός! Άφησε καταγής την τριχιά κι' έφυγε...
 — Μπιά! ο άθεόφοδος...
 — Πά! πιά! τὸ παιδί!...
 — Νά, τώρα θά τὸ πατάξ' κάτω!...
 — Βαστάξ', Αλέχο!...
 — Βαστάξου, παιδί μ'!...
 — Χριστέ μ'! Παναγιά μ'!...
 — Χριστέ μ'! Παναγιά μ'!...
 Ο πατέρας μου, αλαλιασμένος από

την τρομάρα του, έτρεξε τον κατήφορο. Πήρε ένα μονοπάτι λοξό. Υστερα τὸ έχασε κι' έτρεχε μέσα στὰ χωράφια. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κόψη τὸ δρόμο της φοράδας, μ' αντί να καρδίξῃ δρόμο, απεναντίας τον έχανε. Έμεινε πίσω εἰκοσιβήματα στην άρχή, ύστερα ένατό, ύστερα πεντακόσια. Έτρεχε καταδρωμένος, λαχανιάζοντας, πότε κάκινος και ξαναμμένος και πότε με κατάχλωμο τὸ πρόσωπο, μ' άγριεμένο μάτι και πανιασμένα χέλια.

— Βαστάξου καλά, παιδί μ'! Βαστάξου!...

Εγώ κρατούμουν γερὰ από τούς δυο μπροστινούς γάντζους του σαμαριού. Και η φοράδα έτρεχε σαν τρελή, και η τριχιά σεργάντα κάτω, και δὲν έτυχε να πιιαστῃ πουθενά σὲ πέτρα ή σὲ χαμόκλαδο ή σὲ κανένα γυριστό ξύλο. Και ποιάς ξέρει αν θά ήταν για καλό ή για κακό ένα τέτοιο πιαισιμο. Η θά κοβόταν τὸ σκονι με την όρμη που είχε τὸ εξαγριωμένο ζώο, και τότε θάγριευε ακόμη περισσότερο, ή θά βαστούσε τὸ σκονι και θά κοβόταν απότομα ο δρόμος της φοράδας, και με τὸ ξαφνικό αυτό σταμάτημα εγώ θά τινάζόμουν μακριά, πάνω σὲ βράχο ή σὲ γκρεμό ή σὲ κανένα θάμνο ή και σὲ κανένα μυτερό κοτσουρο κομμένου δέντρο.

Δὲ θυμάμαι πια τί ένιωθα την ώρα εκείνη. Ο φόβος που δοκίμαξα είχε και κάποιο θέλητρο, κι' έτσι δὲ με είχε παραλύσει. Μου άρεσε τὸ χοροπήδημα εκείνο επάνω στὸ σαμάρι, και με διασκεδάζαν πολύ οι φοβισμένες φωνές των γυναικῶν. Ο πατέρας μου εξαλλος έτρεχε, φορώντας μονάχα τὸ ζωστικό του, με τὸ κεφάλι ξεσκεπο, με τὰ μαλλιά του να γυμνίζον στον αέρα. Αξίζα άραγε τη φροντίδα αυτή και την άνησυχία; Κι' οι γυναίκες πάντα φώναζαν:

— Παναγιά μ'! Παναγιά μ'!...
 "Αχ! από πόσες συμφορές, πόσον κόσμο να έσωσε ή αθόρημη αυτή φωνή, ή επίκληση της Παναγίας, που όλες οι χριστιανές γυναίκες ζητούν τη βοήθεια της στην ώρα του κινδύνου!
 Ο δρόμος εξακολουθούσε πάντα ανώμαλος, κατηφορίζοντας τὸ βουνό. Δεξιά μας ήταν άνήφορος, άριστερά κατήφορος και γκρεμός. Από τὸ γκρεμό και τον κατήφορο έκαινον έτρεχε αλαλιασμένος ο πατέρας μου.
 Εγώ, βλέποντας πως από τη δεξιά μεριά τὸ δρόμου ήταν πολλοί όχτοι, άλλοι χαμηλοί ως εκεί που έφταναν τὰ πόδια μου, κι' άλλοι ψηλότεροι, γύρισα επάνω στὸ σαμάρι και κάθησα μονόπλευρα, στὰ δεξιά.

Και στον πρώτο όχτο που παρουσιάστηκε μπροστά μου πήδησα ελαφρά και στάθηκα στὰ πόδια μου χωρίς να πάθω τίποτα. Παρευθός και η φοράδα σταμάτησε κι' άρχισε να βόσκη ήσυχα τὸ χόρτο.

Ο πατέρας μου κι' οι γυναίκες δὲ φαινόταν πια από τὸ μέρος εκείνο, με οι φωνές τους άκούγονταν.

— Μη φοβάστε!... εδὼ είμαι!... πήδησα κάτω!... φώναξα εγώ θριαμβευτικά.

Με λίγα λεπτά όλοι βρέθηκαν κοντά μου. Ο πατέρας μου μόλις μπορούσε να σταθῃ από την κόραση.

— Πως έκανε;

Τους είπα πως κάθησα μονόπλευρα επάνω στὸ σαμάρι και πως είδα τὸ μικρόν όχτο και πήδησα.

— Δόξα σοι ο Θεός!

— Εγώ έκανα τάμα στον Αη-Γιάννη.

— Εσὺ έταξες, παιδί μ', τίποτα;
 — Τι να τάξω; Εγώ δὲν έχω άσήμη για να κάνω παιδιά.

Έλασαν οι γυναίκες με την παιδιαστική αυτή κουθέντα. Τὰ παιδιά που είχα ήταν τὰ μικρά άσημένια τάματα που τάζουν οι γυναίκες και κρεμούν στὰ θωμπτουργά εικονίσματα των άγιων. Στο χωριό μας ήταν δυο άδερφοί, χρυσικοί κι' οι δυο, που έφτιαχναν τέτοια τάματα. Τους κοίταξα με μεγάλη περιέργεια καθώς δουλεύαν στὸ εργαστήρι τους και τούς ζητούσα ένα μικρό κομματάκι άσήμη, μα εκείνοι δὲ μου έδιναν.

Μια ώρα άργότερα, άμα φτάσαμε, ή έντύπωση του πρωινού μου φόβου είχε σβύσει. Ολότελα απ' τὸ μυαλό μου. Τόση ήταν η χαρά και η δροσιά που αίσθάνθηκα μόλις βρέθηκα στην άφάνταστη ώρα εκείνη τοποθεσία, που την έβλεπα για πρώτη φορά, όπως εδῶς ξεκλέφτηκα από την επίδλεψη του πατέρα μου, που μπορεί ίσως να πίστευε πως είχα βάλει γνώση από την πρωινή τρομάρα, κι' έφυγα από κοντά του. Κι' ενώ εκείνος λειτουργούσε ακόμη στὸ έκκλησάκι, εγώ πήγα τρελλά να τρέξω, να χαζέψω, να παίζω με τὰλλα παιδιά στου Χαιρημονά τὸ ρέμα.

Του «Χαιρημονά τὸ ρέμα» αρχίζει να βαθινη και να κατεβαίνῃ πίσω άκριβός από τὸ λόφο όπου βρισκεται χτισμένο τὸ έκκλησάκι του Προδρόμου.

Τὸ βουνό κόβεται απότομα σ' αυτό τὸ μέρος και σχηματίζει μια βαθύτατη χαράδρα που φτάνει ως τὸ γυαλό. Στην κορφή της χαράδρας βρισκόταν τον παλιό καιρό ένα μικρό έρημοκκλησί μ' ένα κελλάρι πλάγι του, που τώρα σώζονται μόνο τὰ χα-

λάσματά τους, και μια βρύση στερεμένη από καιρό. Στο κελλάκι αυτό, όπως μās έλεγε ο πατέρας μου στὸ σπίτι λίγες μέρες πριν, όταν σχεδιάζαμε την έκδρομή, ζούσε τον παλιό καιρό ένας σεβόσιμος άσκητής, ένας έρημίτης, που τον έλεγαν Χαιρήμονα. Κι' από τὸ κάλογερικό αυτό όνομα, τὸ τόσο άσυνήθιστο, ονομάστηκε ολόκληρη ή ρεματιά και η βρύση και τὸ ποτάμι: «Του Χαιρημονά τὸ ρέμα».

Η μάνα του νερού βρίσκεται τώρα παραπέρα από τη βρύση, σά να ζητάη τη μοναξιά. Τὸ νερό βγαίνει μέσα από ένα βράχο που τον σκεπάζει ένας μεγάλος φουντωτός σχοίνος. Γύρω-γύρω πλούσια χλωροπρασινάδα στολίζει τη γῆ και τις πέτρες στὸ βραχώτοπο αυτόν. Από τὸ πολυτριχι στάζουν σά διαμάντια οι στάλας του νερού. Ένας πελώριος ορθόψηλος βράχος, κοφτός σαν τοίχος, κέβει λίγο τη θέα. Άλλοι βράχοι χαμηλότεροι, σκιστοί, μυτεροί, μαυριδεροί, γεμίζουν τον τόπο γύρω. Από τὰ στήθια τους τὰ δασιά, τὰ σκεπασμένα με μούσκουλη, στάζει κάτω στὰ πόδια τους τὸ νερό. Πότε κάνει ρυάκια

και ρεματάκια, πότε λιμνούλες και βαθιές λαγκοσέδες. Ανάμεσα σὲ δυο βράχους, που ο ένας στέκει ορθός, περήφανος, κι' ο άλλος γυρτός, γονατιστός σά να κάνη μετανοια, αρχίζει να βροντάη και νάφριξῃ ο καταρράκτης που πέφτει με όρμη κάτω σ' ένα βαθούλωμα, όπου τὸ νερό φαίνεται να καταπίνεται. Μα λίγες πιθαμές παρακάτω ξεπροβάλλει πάλι από που βγαίνει; Μυστήριο!

Παρακάτω η ρεματιά χωρίζεται στὰ δυο, και τὰ δίδυμα αυτά ρυάκια ξαναχύνονται σ' ένα άλλο ποτάμι που βγαίνει στη θάλασσα. Τὸ ποτάμι αυτό, που έχει πολὺ περισσότερο νερό, έρχεται από την άστερευτη βρύση της Παναγίας της Ζωοδόχου. Γι' αυτό την λέγε οι βοσκαί του τόπου, πως και στην αναβροχιά ακόμη, αντί να ολιγοστεύουν, πληθαίνουν τὰ νερά της.

Τὰ παιδιά, ή συντροφιά που είχα διαλέξει, δὲ με χώνευαν. Όσο σεδασιμό και φόβο έδειχναν μπροστά στον πατέρα μου και στους άλλους σπιτικούς μου, τόσο ξεπούσαν σὲ φθόνο και κακία σὲ μένα.

(Τὸ τέλος στὸ ερχόμενο)

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό LEON LAMBRY

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Η ζέστη άρχισε να γίνεται πολὺ μεγάλη ώστε να μπορῃ κανείς να προχωρήσῃ. Ο δρόμος περνούσε μέσα από ένα μικρό δάσος. Ο Κεσάμπ σταμάτησε, ξεξέψε τον Καραλά που άρχισε εδῶς να βόσκη τὸ παχὺ χορτάρι, και εξαπλώθηκε ο ίδιος μέσα στὸ άμάξι του για να ξεκουραστῃ.

Ο ύπνος του Κεσάμπ κράτησε πάνω από δυο ώρες. Όταν ξύπνησε ο ήλιος βριαχόταν στὸ ζενιθ και ο Καραλά κοίταζε τον άφέντη του με τὰ μεγάλα αγαθά του μάτια.

— Βλέπεις, Καραλά, είπε ο μάγος. Βρήκαμε μια ώραία σκιά που δὲν κάνη καρδιά να την αφήσουμε· μα δὲν πρέπει κιδλας να ξεχνοῦμε πως έχομε να κάνουμε δρόμο. Μόλις αρχίσει να πέφτη ο ήλιος, πρέπει να ξεκινήσουμε και τότε θά δείξῃς τί καλό αλογάκι είσαι.

Ο Καραλά ένοχλημένος από τὰ κουνουπια που τον τσιμπούσαν, κούνησε δυο-τρεις φορές τὸ κεφάλι του και ο Κεσάμπ τὸ θεώρησε αυτό γι' άπάντησῃ.

— Αυτό τὸ ζώο είναι έξυπνο σαν άνθρωπος, είπε με θαυμασμό. Η μιλιά μόνο του λείπει!

Και βιάζοντας από μέσα από τὰ μάξι τὸ καλάχι του με τὰ τρόφιμα,

άρχισε να τρώη με τη μεγαλύτερη όρεξη.

Όταν τελείωσε τὸ φτωχικό του φαγητό ο Κεσάμπ κατέβηκε από τὰ μάξι κι' έκανε μερικά βήματα μέσ' στὸ δάσος για να ξεμουδιάσῃ τὰ πόδια του... Ένα κομματάκι χαρτί, μισοσκεπασμένο από τὰ χόρτα τράβηξε την προσοχή του. Έσκυψε και τὸ σήκωσε.

Τὸ χαρτίκι αυτό που τὸ περιθώριό του ήταν γύρω-γύρω επιχρυσωμένο, είχε σχισθεί δίχως άλλο από ένα σημειωματάριο. Ο Κεσάμπ τὸ γύρισε απ' όλες τις μεριές και ύστερα χαμογέλασε ώσαν να τὸ ἤρθε μια καλή ιδέα.

— Κρίμα που δὲν ξέρω να διαβάζω, είπε, γιατί κάτι είναι γραμμένο επάνω σὲ τούτο τὸ χαρτί. Όπωςδήποτε τώρα είμαι βέβαιος πως βρισκομαι στον καλό δρόμο. Η μικρή Μαίρη έκανε αυτό τὸ σημείωμα. Ήταν λοιπόν ζήπνια όταν πέρασε απ' εδῶ. Κι' ακόμη ήταν ανεβασμένη στὸ άλογο του Σάμου, γιατί τὸ πέρασμα εδῶ που βλέπω ανοιγμένο ανάμεσα στὰ δέντρα είναι πολὺ μεγάλο για να έχη περάσει ένα μονάχα άλογο. Ο Γιουγκάλ έχει χάσει πολλήν ώρα. Αν είχε περάσει χθές απ' εδῶ, τὰ κλαδιά των δέντρων θά είχαν ξανα-

(*) Τὸ διήγημα τούτο του μεγάλου έλληνα διηγηματογράφου Παπαδιαμάντη είναι από τὰ «Παιδικά», που έξέδωσε ο Οίκος Έλευθεροδόκης κατ' έκλογή και διασκευή τῆς δ. Γεωργίας Τασουλή.

βρει την παλιά τους θέση. Λοιπόν δεν είναι παρά λίγες ώρες που έχει περάσει μπροστά από μένα.

— Γιατί όμως να έχω αργοπορήσει τόσο πολύ; συνέχισε ο μάγος επιτρέφοντας στήμαξί του. Για πολλούς λόγους βέβαια. Το κοριτσάκι θα το είχα κοιμήσει με κανένα ναρκωτικό. Μόλις θα ξύπνησε θα άρχισε να κλαίει. Για να μη φανερωθώ ο Γιουγκάλ πήρε τους πύθ απόμερους δρόμους ανάμεσα στις έρημιές, μα αυτό τον έκανε να χάσει πολλές ώρες. Ακόμη, ένα παιδί σαν την Μαίρη, δεν μπορεί να κάνει τόσο δρόμο, όσο ένας πολεμιστής και της χρειάζεται και περισσότερη ανάπαυση. Ο Γιουγκάλ λοιπόν θύναγκάστηκε να κάνει συχνότερους και μεγαλύτερους σταθμούς. Αυτό όμως μού έρχεται λαμπρά έμένα. Δίχως άλλο θα φθάνα στο Χαίντεραμπάτ μαζί με τον Γιουγκάλ.

Αφού έκανε με σιγανή φωνή όλους αυτούς τους συλλογισμούς, ο μάγος έτοιμάστηκε να ξεκινήσει. Έβλεπε τον Καραλά, του έβγαλε μάλιστα έναν μικρό λόγο που το καλό ζωό έδειχνε πως άκουγε, και πως καταλάβαινε κιόλας και ύστερα ξεκίνησε με βήμα ταχύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' Αιχμάλωτη!

Ας αφήσουμε για την ώρα τον Κεσάμπ να εξακολουθή τον δρόμο του, κι' ας γυρίσουμε πίσω για να ιδούμε τι απόγινε η Μαίρη μετά την απαγωγή της.

Στην αρχή ο Γιουγκάλ είχε βιάσει τάλογά του να τρέχουν γρήγορα, για να βάλει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη απόσταση ανάμεσα σ' αυτόν και στους γονείς της Μαίρης. Μα το σώμα του παιδιού που ήταν ξαπλωμένο κάθεται στην σέλλα εμπόδιζε το άλογο να τρέχει αρκετά γρήγορα. Οστούσο δεν μπορούσε να τοποθετήσει την αιχμάλωτή του επάνω σ' άλλο άλογο που ήταν ελεύθερο, γιατί το παιδί κοιμόταν πολύ βαθιά και θα έπεφτε. Πού και πού η μικρούλα άναστέναζε βαθειά. Δίχως άλλο το γρήγορο τρέξιμο και η άβολη στάση της την ένοχολοσαν στον ύπνο της. Και θα είχε ξυπνήσει αν δεν την κρατούσε ακόμη ναρκωμένη το όπνωτικό που της είχε δώσει ο Σάμυ.

Όταν έφθασαν στο ρυάκι, ο Γιουγκάλ στάθηκε ένα λεπτό, και παίρνοντας την Μαίρη στην άγκυλιά του, ανέβηκε στο άλλο άλογο για να αφήσει το δικό του να ξεκουραστή.

Αντί να εξακολουθήσει τον δρόμο του ίσια προς το Χαίντεραμπάτ, ο Γιουγκάλ προτίμησε να εγκαταλείψει την δημοσία δρόμο, όπου πολλοί μπο-

ρούσαν να τον ιδούν και να προχωρήσει περνώντας ανάμεσα από δάση κι' έρημιές. Για τον ίδιο λόγο δεν πέρασε μέσα από το χωριό όπου είχε διανυκτερεύσει ο Κεσάμπ, αλλά πήρε ένα άλλο δρόμο πολύ πιο μακριά αλλά πολύ πιο σίγουρο.

Με το χάραγμα η Μαίρη άνοιξε τα μάτια της και άρχισε να κοιτάζει γύρω της με άπορία. Στην αρχή δεν μπορούσε να καταλάβει πού βρισκό-

«Ένα κομμάτι χαρτί στράβηξε την προσοχή του...» (Σελ. 118, στ. γ')

ταν. Ζαλισμένη ακόμη από το ναρκωτικό, κοιτάζε τον Γιουγκάλ χωρίς να δείχνει κανένα φόβο που έβλεπε ένα άγνωστο πρόσωπο τόσο κοντά της. Έκλεινο πού ένοιωσε ήταν κόυραση, μια κόυραση άκαταμάχητη. Η κάθε άλλο παρά άναπαιτική στάση της επάνω στη ράχη του άλογου, το συνεχές τρέξιμο επί μια ελόκληρη νύχτα, ήταν πράγματα που μπορούσαν να τσακίσουν ένα άνθρωπο μεγάλο, όχι ένα παιδί σαν την Μαίρη.

Σιγά-σιγά οι ιδέες της άρχισαν να ξαναθαρίζουν. Πέρασε το χέρι της από το μέτωπο και ψιθύρισε:

— Πού βρίσκομαι; Ο Γιουγκάλ όμως δεν της άπάντησε.

— Πού βρίσκομαι; Ξαναρώτησε η Μαίρη προσπαθώντας να άνασκηκωθεί. — Είσαι αιχμάλωτή μου, είπε ο πολεμιστής.

— Μαμμά! Θέλω την μαμμά μου! φώναξε το κοριτσάκι και ξέσπασε σε κλάμματα.

Ο Γιουγκάλ σταμάτησε τα άλογα και ανέδασε την Μαίρη επάνω στο άλογο του Σάμυ. Μα η Μαίρη ήταν τόσο έξηνητλημένη ώστε της ήταν αδύνατο να σταθή στη σέλλα. Ο Ίνδός άναγκάστηκε να σταματήσει και να την κατεβάσει για να την αφήσει λίγο να ξεκουραστή.

— Μαμμά, έκλαιγε η Μαίρη. Θέλω να γυρίσω στην μαμμά μου.

— Αδύνατο, έκανε ο Γιουγκάλ.

— Με πονεί το κεφάλι μου, δεν μπορώ πιά! Θα πεθάνω. Θεέ μου, τί δυστυχισμένη που είμαι!

Ο πολεμιστής κοίταζε με άπάθεια την Μαίρη δίχως να λέη λέξη. Την πήρε και την έβαλε να καθήση κάτω από την σκιά ενός μεγάλου δέντρου και δοκίμασε με κάθε τρόπο να την ήσυχάση.

Έκείνη εξακολουθούσε να κλαίει άπαρηγόρητη. Ξαπλώθηκε επάνω στο γρασίδι έκρυψε το κεφάλι της στα χέρια της και παραδόθηκε στη λύπη της. Σε λίγα λεπτά τα δάκρυά της λιγόστεψαν, οι λυγμοί έπαψαν να ταραίζουν το σώμα της. Η άναπνοή της έγινε πιο κανονική, τα μάτια της έκλεισαν.

Ο Γιουγκάλ δεν είχε βέβαια σκοπό να βροαγήση την μικρή αιχμάλωτή του, γιατί πήρε ένα μαντήλι, το έβραζε με δροσερό νερό και το έβαλε άπαλά στο μέτωπο της Μαίρης.

Πολλές ώρες πέρασαν, ως που να ξυπνήσει η μικρή Άγγλίδα και να μπορέσει να εξακολουθήσει το ταξίδι της, και ο πολεμιστής έκανε την σκέψη ότι θα έφθανε στο τέρμα του ταξιδιού του πολύ πιο άργότερα απ' ό,τι λογάριαζε στην αρχή.

Η Μαίρη δεν έκλαιγε πιά. Καταλάβαινε πολύ καλά πως ό,τι κι' αν έκανε για να μαλακώση τον πολεμιστή θα ήταν δόλοτα μάταιο.

— Πού με πηγαίνετε; άποφάσισε στο τέλος να τον ρωτήσει.

— Στον Χρυσό Ναό, στον άρχηγό των Βραχμάνων.

— Είναι μακριά;

— Στο Χαίντεραμπάτ.

(Ακολουθεί)

KIMON AKRIVAS

ANDERSEN

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Ξαφνικά η παλυθάρυθη συντροφιά διασκορπίστηκε και πρόβαλε σιωπηλά ένα νεαρό ζευγάρι. Τα μαλλιά τους ήταν πουδραρισμένα κι' η κυρία φορούσε ένα φόρεμα με χρώματα άπαλά. Ο κύριος χάραξε στη φλούδα του κορμού τάρχικά γράμματα από τα όνόματά τους. Κι' οι δύο στάθηκαν κι' άκουσαν γοητευμένες τους γλυκούς τόνους της αολικής άρπας, που ήταν κρεμασμένη στους κλώνους του δέντρου. Και τα περιττέρια μουρμούριζαν από έχαριστηση, άκούγοντας την ούράνια αυτή μουσική.

Τότε, η βελανιδιά αισθάνθηκε μονομιάς σαν να ξυπνούσε μέσα της ένα καινούργιο ρεύμα ζωής, που ξεκινούσε βαθειά απ' τις ρίζες της κι' ανέβαινε μέσα της κι' έφτανε ως άκρη-άκρη στις κορφές της.

«Ο κύριος χάραξε στη φλούδα του κορμού τ' άρχικά γράμματα από τα όνόματά τους.» (Σελ. 116, στ. α')

Και της φαινόταν πως αυξάνει και μεγάλωνε σαν άλλοτε κι' ότι άντλοβσε καινούργια σίμη από τα στήθη της γής. Κι' άληθινά, ο κορμός της ψήλωνε, η κορφή της άπλώνε σχηματίζοντας ένα όβλο, κι' ανέβαινε δλοέ-να προς τον ούρανό. Κι' όσο ψήλωνε, τόσο δοκίμαζε μιά ευδαιμονία, κι' όλο λαχταρούσε να βεβεί ακόμη, ως τον ήλιο, που ζέσταινε ήδονικά το φύλλωμά της.

Τώρα, η κορφή της είχε φτάσει ψηλότερ' από τα σύννεφα, που ταξίδευαν σαν κοπάδι λευκών κόκκων, κάτω από το γαλανό στερέωμα.

Ήταν μέρα, κι' όμως φαινόταν τάστέ-ρια και μάλιστα έλαμπαν με την ωραιότερη λάμψη της. Θύμιζαν στη γέρινη βελανιδιά τα λαμπρά μάτια των παιδιών, που συχνά είχαν παίξει τριγύρω στον κορμό της.

Το θέμα του άπειρου έφερε τη βαθύτερη ευδαιμονία. Κι' όμως η βελανιδιά έννοιωσε πως της έλειπε κάτι: ποθούσε να ιδεί και άλλα δέντρα του δάσους, τα φυτά, τα λουλούδια, ακόμη και την ταπεινή χλόη, να ύψωθουν κι' αυτά ως εκείνα τα ύψη και ν' άπολαύσουν κι' αυτά εκείνο το μεγαλειό.

Αυτή η λαχτάρα τρεμούλιαζε σ' όλο το φύλλωμά της κι' έσκυψε προς τη γη την κορφή της, σ' άνθελε να κάμη ένα νόημα προς τάλλα αδέρφια του δάσους.

Και της φάνηκε τότε πως είδε κάποια κίνηση. Οι κορφές των δέντρων άλευσαν, τα δέντρα άρχισαν να μεγάλωνουν, ως που να διαπερνούν τα σύννεφα. Τα σχοίνα, τα θαμνιά, για να βεβούν πιο ψηλά, ξεριζώνονταν απ' τη γη και πετούσαν μαζί με τις ρίζες τους. Τα κυπαρίσσια πρό πάντων, έοχιζαν τα σύννεφα σ' άβέλη, σαν άστρα-πές κι' ανέβαιναν στον αϊθέρα.

Κι' έτσι όλα τα δέντρα του δάσους βρέθηκαν στον ούρανό. Τα πουλάκια που είχαν μείνει στα κλαριά τους κελαϊδούσαν σίγανά, ο γρίλλος έτριξε, τα μελίσσια βούϊζαν μαζί με όλα τ' άλλα έντομα. Κι' η άρμονία ήταν μαγευτική.

— Μα πού είναι η καμπανίτσα, είπε η βελανιδιά, που είναι το χα-

μομήλι κι' η μαργαρίτα; — Έδώ, εδώ, είμαστε! άποκρίθηκαν τ' άνθάκια.

— Έδώ είμαστε όλα! είπαν μαζί τα δέντρα, τα φυτά κι' όλοι οι κάτοικοι του δάσους.

«Έίχε φτάσει ακριβώς τα τριακόσια εξηταπέντε χρόνια.» (Σελ. 103, στ. α')

Η γέρινη βελανιδιά ήταν ευτυχισμένη.

— Άλήθεια, όλοι είμαστε εδώ, σκέφθηκε, κανείς δε λείπει. Τι θαύμα! Και πάλι αισθάνθηκε ότι μεγάλωνε.

Άξαφνα, Θεέ μου, οι ρίζες της ξεκόλλησαν από τη γη.

— Άκόμη καλύτερα, συλλογίστηκε. Αυτρώθηκα τώρα από κάθε δεσμό. Μπορώ να πάω προς το αιώνιο φώς μαζί με όσα άγαπώ, μεγάλα και μικρά, όλα!

— Όλα, όλα! Ξαναείπε ο αντίλαλος του δέντρου.

Έδώ τελείωσε τ' όνειρο του δέντρου.

«Έπεσε κάτω, ακριβώς τη στιγμή που όνειρευόταν πως πετούσε προς τ' άπειρο τ' ούρανο.» (Σελ. 117, στ. α')

Τρομερή καταιγίδα λυσομανούσε πάνω σε στεριά και σε θάλασσα. Πελώρια κύματα όρμούσαν στην ακτή και ξεκολλούσαν μεγάλα κομμάτια βράχους. Ούρλιαζαν οι άνεμοι και τράνταζαν τη βελανιδιά. Η παλιά

της δύναμη πάλευε όσο μπορούσε, αλλά στεγνό φύσημα την άρπαξε από τη γη μαζί με τις ρίζες της. Έπεσε κάτω, ακριβώς τη στιγμή που δεινρευόταν πως πετούσε προς ταπειρο τούρονο.

Έκει σωριάστηκε. Είχε πεθάνει ύστερ' από τριηκόσια έξηντα πέντε χρόνια ζωής, καθώς η πεταλουδίτσα είχε πεθάνει ύστερα από ζωή μιας ημέρας.

Την αυγή, όταν πρόβαλε ο ήλιος να φωτίσει την άγια μέρα των Χριστουγέννων, ή θύελλα είχε πάψει. Από παντού άνηχούσαν οι καμπάνες κι' άκόμη και στο φτωχότερο καλύδι βασιλευσε ή χαρά. Η θάλασσα είχε γαληνέψει. Κι' ένα κικάρι, που δλη τη νύχτα είχε παλέψει με την φουρτούνα και είχε γλυτώσει, τώρα κικάριωνε με τή φηλά κικάρια του σημκιοστολισμένα.

— Για κοιτάξτε, ελπ' ένας ναύτης, τὸ δέντρο της άκτής, ή μεγάλη βελανιδιά, που μάς οδηγούσε να βρίσκουμε τὸν κάδο, δὲν υπάρχει πιά. Χίτες άκόμη, τήν είδα από μακριά: Η φουρτούνα θά τήν έριξε κάτω.

— Πόσα χρόνια θά χρειαστούν για να βγῆ στή θέση της μία άλλη! είπε ένας άλλος ναύτης. Κι' ίσως δὲ θά βρεθῆ άλλο δέντρο με τόση άντοχή, να μεγαλώσει έναί στήν άκρη, παλειόντας μ' έλους τούς άνέμους και έλους τούς καιρούς.

Αυτός ήταν ο στεγνός έπιτάφιος της γέρικης βελανιδιάς, που ήταν τώρα σωριασμένη στο κάτασπρο σάβανο τοῦ χιονιοῦ. Κι' ήταν ένας έπιτάφιος που τής άξιζε, — πράγμα που συμβαίνει πολύ σπάνια.

M. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Άγαπητοί μου,

ΤΗΝ άλλη φορά που σάς μίλησα για τὸν «Τσιμπουρέλο» της άδερφής μου, δὲν μπόρεσα να σάς τὰ πῶ τόσο καλά. Πρῶτο, γιατί δὲν θυμόμουν δλη τήν ιστορία. Έπειτα γιατί δὲν είχα ιδεί ποτέ αυτό τὸ πουλί. Έλειπα, βλέπετε, από τήν πατρίδα μου, κι' αν πήγα μὰ δυο φορές στο διάστημα που ζούσα, θάταν σ' έποχή που έκανα κι' αυτό τήν άποδημία του.

Η Έπιστολή μου όμως που κατασυχλίνωσε τήν καλή μου άδερφή, τής ξύπνισε κιόλα τις άναμνήσεις, και σήμερα πάλι μου γράφει ένα μεγάλο γράμμα, δλο σχεδόν για τὸν Τσιμπουρέλο. «Ε, απ' αυτό μαθαίνω πολλά

πράγματα που δὲν τὰ ήξερα, και που άξιζει να τὰ μάθετε και σεις, γιατί είναι μὰ τήν αλήθεια περιεργα, ω ραία και συγκινητικά.

«Μοῦ θυμιοσε — γράφει ή Χαρίκλεια — τὰ παλιά εὐτυχημένα χρόνια που είχα τή συντροφιά του Τσιμπουρέλου μου» (ὡς και τβνομά του, βλέπετε, δὲν τήξερα καλά.) «Τότε είχα και τή χρυσή μας μητέρα, που κι' αυτή ή καίμενη άποροῦσε με τήν άγάπη που μου είχε τὸ χαριτωμένο εκείνο πουλάκι. Μὰ εγὼ ίσως τὸ άγαποῦσα περισσότερο. Φαντάσου: κάθε βράδυ, στήν προσευχή μου, κοντὰ σὲ δλους έσας, παρακαλούσα τὸ Θεὸ να μου κατοξημερώση και τὸν Τσιμπουρέλο! Πολλές φορές, σάν έκινε παγωνιά ή έπεφτε χιόνι, συλλογίζομουν, πὼς ἐνῶ εγὼ έπεφτα να κοιμηθῶ στή ζέστη μου, εκείνο, στο πυκνότερο μέρος της πυκνής μας δάφνης, που ήταν τὸ... παλάτι του, για να κοιμηθῆ λίγο ζεστά, σκέπαζε μόνο τὸ κεφάλι του με τή φτερουγίτσα του. Ίσως να μὴν κρύωνε καθόλου, μὰ εγὼ φανταζόμουν πὼς υποφέρει κι' είχα λύπη και φόβο μὴν κοκκαλιάση από τὸ κρύο. Ἀλλά τὸ πρῶτ, να σου τον πάλι! Ζωηρός και χαρούμενος, άρχιζε τὸ γλυκό του τραγούδι πάνω στήν φηλή μας βαγιά (φρονικιά), και μόλις με αντίκριζε, πετούσε να με προῦπαντήσει. Ἀφοῦ τὸῦ έδινα τὸ καρδιάκι του ή δ, τι άλλο είχα — γιατί ήταν πολύ λιχουδης ο μασκαρατζίκος, σ' αυτό μάς έμοιαζε... — τὸν άφινα κι' άνέβαινα στο έργαστήρι μου, γεμάτη χαρά κι' ελπίδα. Ναί, μου έδινε χάρρος και δύναμη ή άγάπη του μικροῦ πουλιοῦ και μου φαινόταν πὼς ο Θεὸς μου έστειλε τὸν φτερωτὸ αυτό φίλο, για να με παρηγορή και να με κάνη εὐτυχημένη. Μπορῶ να πῶ πὼς ο Τσιμπουρέλος ήταν ή αίτία που προχώρησα στή ζωγραφική μου; ίσως χωρὶς αὐτὸν θάποθαρρυνόμουν και θά τήν άφινα κι' ίσως άκόμη, χωρὶς αὐτόν, δὲν θάγαποῦσα τόσο τὸ Θεὸ. Τὸ πουλάκι εκείνο μ' έκαμε ναγαπήσω τὸ Θεὸ και τήν Τέχνη, κι' αν στή ζωή μου δὲν γνώρισα πολλές χαρές, δὲν μπορῶ να μὴν δημολογήσω πὼς ἐπὶ δέκα χρόνια, που ξαναγύριζε τακτικά στο περιβόλι μας ο Τσιμπουρέλος, ένοιωθα τήν πιο μεγάλη εὐτυχία και τήν πιο άγνή χαρά που μπορεί να νοιώση άνθρωπος σ' αὐτόν τὸν κόσμο!...»

«Γατὸς απ' αυτή τή διαπίστωση της εδεργετικής έπίδρασης που είχε στή ζωή της ή φίλια του μικροῦ πουλιοῦ, ή Χαρίκλεια εξακολουθεί: «Φυσικά, αυτό δὲν μπορούσε να βαστάξη περισσότερο. Τὰ πουλιά αὐτὰ δὲν ζοῦν

παρὰ μόνο δώδεκα χρόνια κι' ίσως, όταν τὸν πρωτογνώρισα, ο Τσιμπουρέλος μου θάταν κιόλα δυο χρονῶν...»

«Έφυγε τὸ καλοκαίρι, και τὸν χειμῶνα ξαναγύριζε. Ήταν λοιπὸν χειμωνιάτικο — για μὰς — πουλί, κι' όχι καλοκαιρινὸ σάν τὸ χελιδόνι. Τὸ κοινό του ὄνομα είναι Πυροῦλης ή Κοκκινολαίμης, εξαιτίας που έχει στο λαιμὸ ένα μεγάλο κατακόκκινο στίγμα. Οί Νορβηγοί έχουν γι' αὐτὸ τὸ πουλί μὰ ὄνομα παράδοση. Μία φορά, λένε, ο Πυροῦλης, που δὲν ήταν άκόμη κοκκινολαίμης, παρουσιάστηκε στο Θεὸ και τὸ παραπονέθηκε πὼς ή φαρσαία του ήττην πολύ σκαῦρα. «Μὰ πὼς τήν ήθελες;» τὸν ρώτησε ο Θεός. Δειλά δειλά τὸ πουλάκι άποκρίθηκε: «Ήθελα κι' εγὼ λιγάκι απ' τὸ χρώμα του ρόδου. — Χρ! έκαμε ο Θεός' δύσκολο πράγμα γυρεύεις' αν ὁμοσ κάποιο κάμηλο και μὰ πολύ καλή πράξη, και μὰ θυσία, ή χάρη θά σου γίνη». Πέρασαν χρόνια. Όταν γινόταν τὸ δρῆμα τοῦ Γολγοθᾶ κι' ο Χριστὸς άγωνιοῦσε πάνω στο σταυρὸ, πέρασε απὸ και κι' ο Πυροῦλης. Ο καρδούλα του σφίχτηκε από λύπη και συμπόνια. Έτρεξε και με μεγάλη προσπάθεια τράβηξε λίγο τὸ άγκυθένιο στεφάνι που τρυπούσε τὸ μέτωπο τοῦ Χριστοῦ. Μία σταγόνα αίμα κτύπησε στο λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ και, όταν πήγε να λουστῆ στο ποτάμι, ή σταγόνα έπλωσε και τὲ στήθιακί του έγινε, κι' έμεινε από τότε, κατακόκκινο. Έτσι, τοῦ έγινε ή χάρη που είχε ζητήσει απ' τὸ Θεὸ...»

Αὐτὰ μου γράφει ή άδερφή μου. Και στο τέλος με ρωτᾶ αν συγκινήθηκαν τὰ Διαπλασόπουλα από τή δυστυχία της μικρούλας ὄρφανής κι' αν θά κάμουν τίποτα γι' αὐτήν. — Συγκινήθηκαν λέει; Και πολύ! Κάθε μέρα λαβαίνω «για τή Φιφή», ἄλλος μου στέλνει πέντε, άλλος δέκα, άλλος εικοσι, άλλος εικοσιπέντε δραχμῆς. Μία μικρή μας φίλη μου έστειλε πνήντα! Ὡς σήμερα που σάς γράφω, έχουν μαζευθεί 200 περίπου δραχμῆς κι' ελπίζω να λάθω άκόμα κι' άλλα. Τὸ φτωχὸ καριτσάκι θὲ τυθηί τουλάχιστο ζεστά. Κι' αὐτὸ θά τὸ χρωστά... στον Τσιμπουρέλο. Ἀλλά και σεις κάτι θά τὸ χρωστάτε: μία ιστορία, μία παράδοση, μία συγκίνηση και μία παρότρηση προς καλή πράξη, προς αγαθοεργία, που δίνει: πάντα χαρά...»

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

Ἀπόκληρο, χωρὶς ζωή, με τήν ψυχή νεκρή σὲ κάθε χαρά, έσερνε τὰ κουρασμένα του βήματα, στής φύσης τὰ κάλλεσα χαλιά...

Ζητούσε... Τί ζητούσε; Μήπως ένοιώθαν τὰ έντεκα χρόνια του; Στήν έλεημοσύνη έβρισκε δυο υρείς στάλες ζωής, λίγο κουράγιο στο μακρόσυρτο διάβα της ζωούλας του. Και πάντα ζητούσε!

Από τή ζέση της: εὐτυχίας τραβηγμένο, κόλλησε τ' άρρωσπάρικα προσωπάκι του σὲ τζάμι πλοῦσιου σπιτιοῦ.

Γεννάρις... Σάν φύλλα γιγάντιας μαργαρίτας που ξεφυλλίζεσαι στο σταχτι οὐρανό οί νιφάδες στρώνουν τή φύση...

Και μέσα, στής εὐτυχίας τή φωλιά, ή χαρά παιχιδίζει με ψυχές έναρμένες σὲ μὰ οικογένεια.

Δυο δάκρυα από τὸ κρύο παγώνουν στο τζάμι... τίποτα άλλο. Και μέσα ή εὐτυχία μεθᾶ, ή ζέση νεκρώνει.

Και τὸ χιόνι έξο φέρνει και σκεπάζει σιγά-σιγά, ένα άψυχο σωματάκι έναν άγνωστο τάφο...

Είναι τοῦ απόκληρου της μοίρας παιδιοῦ που έσβυσε όταν... ένοιωσε τί; Τήν εὐτυχία!

Τήν εὐτυχία, αὐτή που μόνο ζητούσε! Δολία

ΜΙΑ ΦΙΛΙΑ

Γνωρίστηκαν από μὰ ἄγγελία της Διαπλάσεως. Η μία στήν Ἀθήνα ή άλλη στή Ξάνθη.

Δὲν έξω τί τις τράβηξε τόσο πολύ κι' ή απλή αὐτῆ γνωριμία τους γύρισε πολύ σύντομα σὲ μὰ μεγάλη συμπάθεια. Και δὲν είχαν ιδωθεί ποτέ κι' ὅτε ήξεραν πολλά πράγματα ή μὰ για τήν άλλη. Ἀφοῦ ή Ξανθιώτισσα — ὡς τήν κοῦμε Λίνα — δὲν ήξερε άκόμα οὗτε τ' ὄνομα της Ἀθηναίας. Μὰ ή συμπάθεια κι' ή έμπιστοσύνη που άναπτέθηκαν μεταξύ τους, έκανε να μὴν κρύβονται πια ή μία απ' τήν άλλη κάτω απ' τή μάσκα τῶν ψευδονύμων.

Κι' έμαθε ή Λίνα πὼς τήν πνευματική άγαπημένη της φίλη, τήν Έλεαν Μαρία.

Κι' ή Μαρία πάλι έμαθε τὸ πιστεύη σ' ετι της έλεως ή Λίνα. Κι' έτσι σιγά-σιγά ή συμπάθεια αὐτῆ γύρισε σὲ φίλια κι' ήθελε μέρα που χωρὶς να τὸ νοιώσουν κι' οί δυο, ὀκρίζονται ή μὰ στήν άλλη πίστη στή φίλια αὐτῆ που γεννήθηκε τόσο παρῆγορα.

Κάποτε ή Λίνα βρέθηκε στήν Ἀθήνα. Τί άγωνία, τί ταραχή, πόσες σκέψεις άλλοκοτες περνούσαν απ' τὸ μυαλό και τῶν δυο!... Θά βλέπονταν... Η πολυπόθητη αὐτῆ στιγμή της γνωριμίας — όχι της ψυχικής, μὰ της προσωπικής, — κλάιζε. Κι' έτρεμαν κι' οί δυο στή σκέψη μήπως ή προσωπική έμφάνιση άπαγοῦσε τήν άλλη και αντέτριβε έτσι δλο τὸ παλάτι που υψώθηκε μέσα τους στή λατρεία της φίλιας. Κι' ή άγωνία καθρεφτιζόταν στο πρόσωπά τους.

Έφτασε όμως ή πολυπόθητη μὰ κι' έκίφορη γι' αὐτές μέρα. Η Λίνα βρέ-

θηκε με τήν καρδιά σφιγμένη στο κατώφι της πόρτας της Μαρίας. Χτύπησε τήν πόρτα. Η ὄπηρέτρια εἰδοποιημένη από πρὶν τήν πέρασε στο σαλόνι κι' έτρεξε να εἰδοποιήση τή Μαρία.

Μόνη ή Λίνα μέσ' στο σαλόνι άκουγε τούς δυνατούς χτύπους της καρδιάς της, ἐνῶ μὴ ανεξήγητη τρεμούλα τήν κυρίεψε.

Ξάφνου, βήματα άκούστηκαν. Η καρδιά ὄσο πήγαινε και χτυπούσε δυνατάτερα. Λίγο άκόμα και να, έφτανε.

Η άχρόστη; άπλωνόταν στο πρόσωπό της.

Τί θάταν ἄραγε τ' άποτέλεσμα ὄλων αὐτῶν τῶν δοκιμασιῶν; Δὲς να ταν ή άπογοῦτευση!

Μὰ να. Η Μαρία, ή άγαπημένη Μαρία, ὄπως τήν δεινρευόταν καιρὸ τῶρα, τήν πλησίαζε χαμογελώντας, ἐνῶ δυο φιλιὰ θερμά τήν συνεφέρουν στήν πραγματικότητα.

— Μαρία, άγαπημένη Μαρία!

— Λίνα μου, σ' αγαπῶ. Γεῖφος

Η ΦΙΛΙΑ ΜΟΥ

Θά σάς κάνω τὸ πορτραίτο της μικρῆς μου Μιμῆς, μὰ από τις καλύτερες και πιο άγαπημένες μου φιλενάδες.

Είναι πολύ-πολύ χαριτωμένη... Η μικρούλα ὀδῆ μιμίκια της και τὸ χαριτωμένο της στοματάκι, κάνουν άκόμα πιο ὄρατο τὸ μικρὸ της προσωπάκι που σκολίζεται από δυο έξυγνα τρασινογάλαζα ματάκια σάν γυαλιστερές χαντρίτσες. Τὸ κοράκι είναι ἄλαφο κι' εὐλόγιστο. Είναι πολύ κοκέρτα. Ἄμα κάνει τήν τουαλέττα της, δὲν έννοει να τήν άνησυχῆ κανείς. Είναι πολύ παιχιδιάρικα, πολύ πεισματάρικα, και λίγο πιο πολύ λαίμαργη.

Πολλές φορές τυχαίνει να τήν πιᾶσω να βουτᾶ τὸ κεράκι της μέσα στο πιᾶτο με τήν κρέμα ή να ροκανίζει κανένα φαράκι.

Θυμωμένη τή μαλλώνω, και για συμπλήρωμα τοῦ μωλώματός τή φιλοδοξῶ με δυο-τρία μπατσάκια. Ἄ! τότε πρέπει να δῆτε τὸ ὄφος της. Ὅριστε κατάσπαση' να τή δείρουν; να τή μαλλώσουν; Ἄ! αὐτὸ δὲν υποφέρεται! να δῆτε λοιπόν. Θά θυμάση, θά σάς κάνη να τής ζητήσετε συχώρηση.

Ἄμα τή φωνάζουν θά κάνη πὼς δὲν άκούει κι' ἄμα της δάσουν να φάη, δὲ θά βάλη μπουκιά στο στόμα της.

Και να τήν, τραβιέται σὲ μὰ γωνιά μουρμουρίζοντας. Για να ξεθυμάση και ν' άρχισῆ ξανά τὰ παιχιδία της θά πάω κοντὰ της, θά τήν πάρω στήν ποδιά μου, θά τή χαιδέψω με γλυκλόγια, κι' έτσι θ' άφισο τὸ γελιοτὸ της ὄφος και θά ξαναρχισῆ τούς πήδους και τὰ τρεχάματά της γύρω-γύρω στο σπίτι.

Τρελλάινεται για τή μουσική. Ἄμα παίζω πάνω σκαρφαλώνει σὲ μὰ κανέκλα ή κουλουριάζεται στο πόδια μου, κι' από και άκούει μ' έκσταση.

Μία μέρα που έξχασα φεύγοντας άνοιχτὸ τὸ πιᾶνο, τήν έβιασα να δοκιμάξη τὸ χερσάκι της στο πληκτρο τοῦ πιάνου. Φαινόταν σκεπτική, και κοι-

ταζε μ' άπορία δλο εκείνα τὰ άσπρόμαυρα πραγματάκια, που ὄποχορδῶν μόλις τ' άγγίξεις και που... κουδουνίζουν τόσο ὄρατα!

Αὐτὸ είναι τὸ πορτραίτο της μικρούλας μου Μιμῆς, της άγαπημένης μου... γαταύλας.

Για ναθελα να τήν περιγράψω πιστά μ' ὄλα τὰ προτερήματα και τὰ ελαττώματά της, δὲ θά μούφταν ένα βιβλίο ὄλόκληρο. Για τήν ὄρα όμως φτάνουν αὐτὰ. Η όχι;

Κατανή

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μητέρα μου,

Σήμερα νοστάλησα και πολύ τήν πατρίδα. Ναί... ὄποφερω σήμερα από κείνον τὸν ἐπιτάφιο, της νοσταλγίας μου για τήν πατρίδα.

Εδῶ στήν ξενιτιά, μητέρα, τὰ βλέπω κάθε μέρα και πιο μαύρα τὰ πράγματα. Ὅλα γεμάτα ψευτιά, ἐνῶ κεικάτω, στο μικρὸ χωριό μας, τί αλήθεια ὄλα, μητέρα... τί ζωντανή αλήθεια. Χθές τὸ βράδυ ξενύχτησα, από τὸν ἐπιτάφιο αὐτόν τῆ; άνάμνησης, που μούφερε τή νοσταλγία της πατρίδας μας...

Θυμήθηκα τὸ ψηλὸ καιμπαναριὸ της φτωχῆς ἐκκλησοῦλας, και κείνην ἐκεῖ τήν πεζούλα, — μητέρα, θυμάσαι; — που σάν ήμουν μικρὴ είχα τή μανία ν' άνεβαίνω, και να φέρνω τὸ γύρο της άμέτρητες φορές... ὅστερα ήρθε στο μυαλό μου, ή άσκη εἰκόνα, που φανέρονε τὸ χωριό μας, τὸ χειμᾶνα, που τὰ χιόνια σκέπαζαν τὸ κάθε τι... και τόσα άλλα, μητέρα, μούφταν τήν γλυκειά, μὰ άνεκαλήρωτη ἐπιθυμία, να πετάξω ὄλα που με κρατοῦν δῶο κάτω ἄλυσσοδεμένο, και να τρέξω πάλι πίσω στο χωριό, να γίνω ξανά καιδί, να ζήσω ελεύθερα, ν' άναπνεύσω, να βρω τή ζωή με τ' αληθινά της χρώματα, μὰ... άλλιμονο, μητέρα, οί κοινωνικές συνθήκες με κρατοῦν ἐδῶ κεικάτω, μακριά από τήν αληθινή χαρά...

Σκόβω τὸ κεφάλι, κατάκοπος απ' τὸν πόνο, και σὸ φωνάζω... Ἐλα, μητέρα μου. Ἐλα σὺ να μου ελαφρώσης τὸν πόνο της ζωής... Ἐλα να με ναουρήσης με τὰ τόσα γλυκλόγια που μούβλεγες σάν ήμουν καιδί... Ἐλα μητέρα μου... Ἐλα...

Βάνδα

ΠΩΣ ΦΙΛΗΣΑ ΤΟΝ ΜΙΕΝΙΤΟ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ!

Κάποτε σ' ένα διάλειμμα στο σχολείο, ή παρῆ τῶν «άνυποτάκτων» συζητούσε για τή Λωδεκάνησο και τήν Ἰταλία. Ἐγὼ, έλεγα, πὼς: «Έκει που είν' ένα θέλο, ἐκεῖ είναι κι' ένας δρόμος», αλλά κάποιο «έπλεκτον μέλος» μου άπάντησε, πὼς δὲ μπορεί πάντα κανείς να κάνη ἐκεῖνο που θέλει.

— Μπορείς να πῶς να φιλήσης τὸν Μουσσολίνι; μου εἶπε προκλητικά.

— Μπορῶ και καρραποῶ!

Και μπερσῶ στο ὄπλοισα μέλη κλειστής ή συμφωνίας. Ἄν δὲν τὸν φιλοῦσα, θά πήγαινε ή «παρέα» ὄλοκληρη, να φάη τόνους μ' έξοδά μου, και, αντίθετα.

Τὸ πὼς θά τὸν φιλοῦσα τώρα, ήταν δικὸς μου λογαριασμός.

Τὸ ἐπεισόδιο είχε ξεχαστεί και κανείς δὲ φανταζόταν, πὼς θάρχόταν μέρα

νά το θυμηθούμε. Ένα πρωινό, μās ελπαν, πώς θα πηγαίναμε στην Ιταλική έκθεση που γινόταν στο Ζάππειο. Όλας γεμάτες χαρά, ετοιμαστήκαμε γρήγορα και ξεκινήσαμε με σχετική φρονιμάδα. Με βάλανε να φυλάω την ομάδα μου, (σαν το λύκο που φύλασε τα πρόβατα), και σ' όλο το δρόμο τα περφόσαμε τρέλλα. Μπαίνοντας όμως στο Ζάππειο φρονιμήσαμε, κι είμαστε, «ό τύπος και υπογραμμός, κορασιών».

Τριγυρίζοντας μέσ' στις αίθουσες, σχολιάζαμε τα προϊόντα της γειτονικής μας χώρας, όταν, στα μάτια μας έκεσε η προκομή του Μπενίτο Μουσολίνι, που ήταν στημένη στη μέση μιας αίθουσας.

Πώς τώρα συννενοηθήκαμε όλες, και πώς όλες θυμηθήκαμε το στοιχίμα; Μυστήριο! Όμως εγώ με την ανάλογη πόα και μεγαλοπρέπεια προχώρησα, έκαμα μια υπόκλιση μπρός στο άγαλμα, σπρώχθηκα στις μύτες των ποδιών μου, σούφρωσα τα χείλη μου, και σάλωσα τās παρυφές του Μουσολίνι! Όλ' αυτά έγιναν με ταχύτητα εξήτα χιλιομέτρων, και δεν κατάλαβα τίποτα οι φύλακες του Ζαππείου κι' οι φύλακες της σχολής. Μόνο μερικά ζευγάρια μάτια έπισκακτών με κοίταζαν άλλα μ' έκπληξη, άλλα με περιέργεια και τα πιο πολλά με οίκτο.

Τις πάστες, δεν τις φάγαμε, γιατί ή αντίδικος μου, δε παραδέχτηκε πώς κέρδισα το στοιχίμα, όπως εγώ, έχω τη συνείδησή μου ήσυχη, πώς κριτήσα το λόγο μου — κι' έκαμα το καθήκον μου.

Διάνα

ΑΓΝΟ ΣΑΒΑΝΟ

Πρωί-πρωί ακόμη δεν είχε καλοξημερώσει και το χωριό ήταν άναστατο. 'Απ' όλα τα στόματα έβγαλνε ή ίδια φράση.

—'Ο Δημητράκης χάθηκε.
—'Ο Δημητράκης δε φάνηκε πουθενά από χθές.

Η κυρό-Λένη μια πονετική νοικοκυρά πήγε πρωί-πρωί στην καλύβα του να δει τι γίνεται και δεν τον βρήκε εκεί, και το χειρότερο που την έκαμε ν' ανησυχήση ήταν που είδα το κρεβάτι του παιδιού ανέγγιχτο όπως το είχε αφήσει χθές...

'Ο Δημητράκης ήταν ένα συμπαθητικό άγοράκι δεκα χρονών, που ποτέ του δεν είχε γνωρίσει μητρική στοργή και μητρικό χέρι, και χθές πάλι οι άγαθοί χωρικοί συνέδεσαν το ξόδι του πατέρα του στο φτωχικό νεκροταφείο του χωριού τους.

Είχε μείνει λοιπόν παντάρημο, γι' αυτό τώρα ή είδηση του χαμού του έτάραξε τόσο πολύ τους αγαθούς χωρικούς. 'Όλοι τους χωρίς να σκεφθούν το κούο και τα χιόνια που τους έμπόδιαν να περπατούν ελεύθερα, άφησαν τις δουλειές τους κι' άκουράσιοι έφαχναν για το Δημητράκη. Οι άνδρες με τις άβενες και τα φυάκια άνοιγαν δρόμο στα χιόνια κι' έτρεχαν εδώ κι' εκεί ψάχνοντάς. Όλας όμως οι έρευνης τους πήγαν μάταιες. Κόντευε μεσημέρι και το παιδί δεν είχε βρεθεί.

Οι χωρικοί άπελπισμένοι και κουρασμένοι έτοιμάζονταν ν' άφήσουν το ψέξιμο όταν μια χωρική είπε:

— Καλέ, μήπως είναι στο νεκροταφείο;

'Όλοι έτρεξαν στο νεκροταφείο κι' άφου έσπρωξαν τα χιόνια από τη μικρή του πόρτα και μπήκαν μέσα, έβρισξαν μια έρευνητική ματιά έπάνω στους τόφους. 'Εκει σε μια γωνιά του νεκροταφείου δίπλα σ' ένα κηπαρίσι διακρίνονταν ένας μεγάλος δγκος.

Έτρεξαν εκεί έβγαλαν το χιόνι κι' είδαν το Δημητράκη νεκρό. Το άγγό χιόνι τον είχε σκεπάσει με το κατάσπορο του σάβανου.

Είχε πεθάνει άπ' το κούο. Στα παγομεμένα του χείλη έκλανάτο ένα άδύο-ροτο χαμόγελο εύτυχίας.

Είχε άποκτήσει εκείνο που ποθούσε... είχε κείει στους γονείς του.

Κρινάκι

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ ΙΡΛΑΝΔΟΣ

'Ενας Ιρλανδός μια μέρα άφου έσπασε το γυαλί μιας βιτρίνας, άρχισε να τρέχει όσο γρήγορα μπορούσε.

'Ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού τον κυνήγησε και δεν άρτησε να τον φιάση.

— Έσπασες το παράθυρό μου, άνθρωπε; — τον ρώτησε.

— Βέβαια, άπάντησε ο Ιρλανδός, και δεν βλέπεις πώς γρήγορα τρέχω για να πάρω τα λεπτά άπ' το σπίτι μου να σου πληρώσω το γυαλί;

Κρινάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—'Αχ, μαμά μου, πώς θα ήθελα ή τάξη μας να είναι στοργυλή.

— Γιατί, παιδί, μου;

— Γιατί τότε δεν θα μπορούσε να με βάζη κάθε μέρα ή δασκάλα στη γωνιά!

Μπουμπουλίνα

Τοτός.— Νίκο, τί μποναμά σου έκαμε ο μπαμπάς σου;

Νίκος.— Μιά μετοχή. Έσένα;

Τοτός, (ξεκαρδισμένος στα γέλια).— Έμένα... μου έκαμε... ένα άπαρέμφατο!

Μέγας Ναπολέον

Η ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 οδός Ειρημίδου, την 1 Φεβρουαρίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνετασμένες γραμματόσημο, για τα όποια πρέπει να πληρώσω προακτιμο. Ζυγίζετε τα και βέβαιε το γραμματόσημο πιστό.

— Δεν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τα έχει ο 'Οδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικός δρ. 6 για το Έσωτερικό και 7 για το Έξωτερικό, και πρέπει να τον προσημειωθεί όποιος θέλει να λαβαίγη μέρος στην κίνηση.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Στο βο φυλλάδιο δημοσίευσε τα όνόματα εκείνων που είχαν ξεσπάσει ως το τέλος Δεκεμβρίου. Από τότε ως σήμερα ξεσπάσαν και πολλοί άλλοι, μα κι' από τους ίδιους ξεναξεσπάσαν μερικοί.

'Τοιό τα όνόματά τους: Ζέφυρος, Περραιωτάκι, Ειρήνη Γ. Δαλιάνη, Βένος Α. Κιόρτζης, Δεβάντα, Ιωάν. Ανοθοβιούτης, Ασπασία και Κατίνα Γ. Γαυδση, Μανδουκινόν Έντελβέρδης, Μαργ. Μανουμάνη, Θεοδώρα Λιδίου, 'Ιδαντισμός, Άλκης, Κέδρος, Έκάτη, Γαλανόλευκη, Χρυσή Πεταλουδίτσα, και Λιχουδίτσα, Μίρη Άμαζών, Κοσμάς Τσαμίσης, Μηλιωτοπούλα, Σάλλογος Άνεμοι, Θέλιμα, Χλόη, Έδα, Κόκκινο Καναρίνι, Ανιέλα, Χρυσούλα Άντωνιάδου, Θεμ. Κ. Χαβαράνης, Κερνυραϊνά Διαβολάκι, Βασ. Παπαμιχαήλ, Μαρία Κανισσοπούλου, Έξυπνο Άστέρι, Άλιαντίς, Σάλλογος σ' Ολυμπιόν Θεών, Άγγελος της Λευτεριάς, Παγασαία, Βολιώτινο Ναυτάκι, Μαρτέλλα, Παταρούνα, Έλλη Ραφτοπούλου, Μαγγήτης, Χιονισμένος Όλυμπος, Σάλλογος «Βάραχοι», Έλένη Μανούσου, Μαρία Σπ. Τσαγκαράκη και Πόνου Δάκρυ.

— Έυχαριστώ και πάλι δλόφουα τα καλά μου παιδιά, που έργάσθησαν για τη διάδοσή μου κι' ήπουτήρησαν έτσι το έργο μου, κι' έλπίζω να τα μιμηθούν κι' άλλα πολλά. Γιατί πάντα υπάρχει καιρός για ξεσπάθωμα. Μπορεί κανείς να έγγραφη άπ' την άρχή οιοδήποτε μηνός; κι' απόμα μπορεί να κέρη ώστε ή συνδρομή του ν' αρχίξη από 1ης Δεκεμβρίου και να λάβη μαζί όλα τα φυλλάδια, άπ' το πρώτο.

Στη σημερινή Σελίδα Συνεργασίας, ποιήμα δεν άπαρχει. Και έξερτε γιατί; Άπλοόστατα, γιατί δεν είχε. Στο κομμάτι δηλαδή που είχε διαβάσει, ως την ήμέρα που έπρεπε να στείλω τα έγκριμένα στο τυπογραφείο, καλό ποιήμα δεν όπήρχε. Γι' αυτόν άι ποιητές μου κι' οι ποιήτριες; Γιατί δεν στέλνουν παι; Δέν πιστώω να στείρεψαν...

Δέν έγινε δυνατό να περιληφθούν σ' αυτό το φυλλάδιο τ' Αποτελέσματα του διαγωνισμού 'Ακούσαμε και Καλλιγραφίας. Στο άρχόμενο όμως θα δημοσιευθούν άψεύκτως.

Θαλασσοπούλα, είπα στον κ. Φαίδωνα όσα μου γράφετε, του έδωσα τις 50 δραχμές που μου έστειλες για τη Φιφή, και σ' εύχαριστώ πολύ.

Καιρώ πολύ, Άδυσινέ Τρυόπουλε που, κρυφός κι' άφαντός έφτια χρόνι, άποφάσισες πια να φωνηθής, δηλ. να μπής στην κίνησή μου. Μοδ άρσες το γραμματάκι σου. Έδωσα και στον κ. Φαίδωνα το παντάραχο γραμματόσημο για τη Φιφή και σ' εύχαριστώ πολύ.

Και όένα, Ρούλα Κ. Θεολογοπούλου, σ' εύχαριστώ επίσης για τις 25 δραχμές. Ναι, πρέπει να πω πως τις στέλνεις από τον κουμπάρ σου για τη μικρή φταχούλα, κέντι για λουλούδια στο νεκρό τάφο του άγαπητού κι' άληγομένου γιαιτρού σου Ν. Νικολαίδη, που σου έσωσε κάποτε τη ζωή.

Μαρία Π. Παπαχριστοπούλου, έδωσα στον κ. Φαίδωνα τις είκοσι δραχμές σου, που τις κέρδισες από ένα παιχνίδι με το μπαμπά, και πέντε το άδελφού σου του Θανάσάκη, που τις δανείστηκε ο καϊμένος μου από τη θεία σου. Σας εύχαριστώ πολύ και τους δυό.

Σόνια, αυτό το ψευδώνυμο σου άγκρινω σήμερα. Ναι, γέφερα πώς σ' έγγραφε ή Χλόη, και την εύχαρίστησα που μου χάρισε μια τόσο καλή φίλη. Καιρώ τώρα που άποφάσισες να μπής στην κίνηση. 'Ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστώ πολύ για το δεκάδραχο γραμματόσημο που του στέλνεις για τη Φιφή.

Κνεζοβία, για το ξεσπάθωμα σ' εύχαρίστησα. Χαιρέτισα στη νέα μου φίλη. Έίδα πώς άρκετα περφόσε καινο το άπόγεμα με τις καλές γνωριμιές που έκαμες από Διαπασσοπούλας...

Σ' εύχαριστώ πολύ, Θεμιστοκλή Χαβαράνη, που μάγαπες και φρονιξες τόσο για τη διάδοσή μου. Έλαβα και τις λύσεις σου θά πάρες βέβαια και ψευδώνυμο, για να είσαι τέλειο Διαπασσοπούλα. Χαιρετισομός στην παλιά μου Μπαρουνοκατιμένη Γολανόλευκη.

Ναι, Χλόη, και τις δυό φορές που μου έγγραψες φέτος, μου είχες κι' από ένα ξεσπάθωμα. Δέν είναι όμως άνάγκη να χες πάντα και ξεσπάθωμα για να μου γράφης. Για το άλλο μη στενοχωριέσαι: ο Γεώργιος αυτός δεν έγγραψε ακόμα. Όταν τάποφασή, σε σένα βέβαια θα δώση τα λεπτά, ή τουλάχιστο θα μου γράφη πως είναι ξεσπάθωμα δικό σου. Σ' εύχαριστώ για όλα.

Θέλιμα, έχω μπροστά μου ένα παλιό σου γράμμα. Για το ξεσπάθωμα σ' εύχαρίστησα, σ' εύχαριστώ τώρα και για τις ώρες της εύχης. Πραγματικά, σου βοήθησες κιόλα να πραγματοποιηθούν. Σου έστειλα και χερτί λύσεων. Τώρα πια έλπίζω να έλαδεις ταράδια από εκείνους στους όποιους είχες στείλει.

Και δικά σου παλιά γράμματα, Δούλη Αουδενάσηος, βλέπω τώρα πως έχουν μείνει χωρίς άπάντηση. Οι παραγγελίες όμως έστειλέσθησαν κι' έλπίζω να έλαδεις έγκαιρος το «Παιδικό Θέατρο» για την παράσταση της κωμωδίας. Έυχαριστώ για όλα.

Είδα τη λύση σου, Βενουόλα, που ή βροχή έλουσε το λίγο χιόνι και δεν είχατε πια στο χωριό να παίζετε χιονοπόλεμο. Έλπίζω όμως να ξαναχίονοσε από τότε και να ίκανοποιηθήκατε. Όποσδήποτε δ φατεινός χειμώνας είναι ήπιος παντός. 'Η μήπως για σάς εκεί-κάνω είναι ήπιος;

'Η Αολίτα μου γράφει ότι θα ήθελε να δέχουμαι για τη Σελίδα Συνεργασίας και μικρά κομμάτια άλλόλωσσων — γαλλικά, άγγλικά, ιταλικά, σ' όποια τελοσπάντων ξήνη γλώσσα έξερει καθένας. Μ' αυτό τον τρόπο, λέει, τα Διαπασσοπούλα θα εξαοινώτων να γράφουν και στις γλώσσες που σπουδάζουν. Δέν θέταν άοχημο. Άλλά άπαρχει μια μεγάλη δυσκολία. Θέπρεπε να έχω στο γραφείο μου ένα Γάλλο, έναν Άγγλο, έναν Ιταλό κτλ. για να διαβάζουν και να κρίνουν. Και πού να τους βρω; Έγώ βέβαια δεν ξέρω όλας τις γλώσσες, και σ' εκείνες πάλι που ξέρω, δεν θα μπορούσα να κρίνω άν ένα κομμάτι είναι γραμμένο πραγματικά λογοτεχνικά. Κάθε γλώσσα έχει λεπτότητες που διαφεύγουν τον ξένο. Και θα συνέδωνε να δημοσιεύω εν' άγγλικό κομμάτι που, άν το διαβάξω 'Άγγλος, θα ξεκαρδίζοταν από τα γέλια.

'Ιλεάνα, αυτό το ψευδώνυμο, καθώς θα είδες, σου ένεκρινε. Καιρώ πολύ που άποφάσισες να μπής στην κίνηση. Κι' ήταν καρός, άφου με παρακολούθηξ δυό χρόνια και έέρης πια και τους Διαγωνισμούς μου και όλα. Γράφς μου.

'Άλλοι, Χωρίς Φερέ, λένα πως οι γιορτές στο χωριό είναι άρκετάρες παρά στην πόλη. Άλλ' αυτό είναι χωραττες και φαίνεται πως ο άνθρωπος εκείνο που έχει δεν το έκτιμα ποτέ. Έτσι και σ' τώρα, που ζεις σ' χωριό, θα προτιμήσες να κωναις τις γιορτές σου σε πόλη... Δέν νομίζω τώρα άν αυτοί που με ρωτάς είναι συνδρομητά και δεν έχω καιρό να φάξω για να σου πω. Άλλά πρέπει να είναι καυτες συνδρομητές για ναπάντηση σ' ένα γράμμα.

Ναι, 'Ηβη Δαισπούλου, ή Κνεζοβία

σ' έγγραψε και καιρώ τώρα που λαβαίνοαι και γράμμα σου για να σε γνωρίσω καλύτερα. Πραγματικά, βλέπω πως είσαι πια άρκετά μεγάλη για να διαβάξης και να γουστάρης τα μυθιστορήματά μου και τάλλα πράγματα που δημοσιεύω. Έλπίζω μάλιστα να πάρες και ψευδώνυμο και να μου γράφης συχνά.

Καιρώ πολύ για τη γνωριμία, Μαρία Κοντζιά, που τη χρωστώ στην καλή μας 'Αλιαντίδα. Δέν περφόσε άν δεν μπορούξ άμσως να λάβης μέρος στην κίνηση; άφης το καλοκαίρι που τα μαθήματα καύουν. Κι' ένα όρθογραφικό: άλλο ήλη, που σημαίνει και το περιτόρημα ενός βιβλίου, ενός περιοδικού κτλ. και άλλο ήλη που σημαίνει λόχο ίππικού. Σου έστειλα 'Οδηγό και φυλλάδια.

Μά κι' από τώρα είσαι άγαπημένο μου παιδί, Κερνυραϊκό Διαβολάκι. Για το ξεσπάθωμα σ' εύχαρίστησα, τώρα περιμένω και τάλλα που μου άποσάεται ή πολλή σου άγάπη. Το κομμάτι σου με τη σφρα του 'Οδηγού σου έστειλα. Στον καινούργιο μου φίλο Η. Τ. χαιρετισομός. Έπίσης στη θεία σου, την παλιά μου φίλη, που τη θυμίζωμαι πολύ καλά.

'Αθήνα, Γέφε, εκείνους που ταξιδεύουν συλλογιάται κανένας τη νύχτα, όταν είναι κακοκαιρία, και μάλιστα άν μώνη σε παράλιο μέρος κι' άκούη τη φουρτουναισμένη θάλασσα... Στην πόλη σας δεν έχω τόσοσ συνδρομητές, ένας Σάλλογος όμως θα μπορούσε να τους αβήση. Το κομμάτι σου θα το διαβάσω και θα σου πω. 'Ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστώ πολύ για όσα γράφετε.

Πραγματικά, Βάνδα, το μνημόσυνο ενός ποιητού σαν τον Πορφύρα έπρεπε να γίνη πολύ πιο επίσημο όποσδήποτε όμως πώς δεν φταίνε οι διανοούμενοι που έλειψαν, αλλά οι διαργανωτάι που δεν τους προσκάλεσαν καταλλήλως. Έδώ σ' άθήνας έγινε ένα όρατο φιλολογικό μνημόσυνο από την Ένωση Λογοτεχνών όπου μίλησε ο ποιητής Μαλακάσης. 'Ο κ. Ε. μου είπε ότι σ' έγγραψε στη «Νέα Έστία» και σου έστειλε το βιβλίο που ζήτησες με την υπογραφή του. Τα φυλλάδια που σου έστειλων άπαρχουν και μπορείς να τάγοράξες.

Ναι, πολύ καλά τελείωσε ο χρόνος, Δοξασμένο Τριπολιτιστάκι. Καιρώ πολύ που σου άρσων τον τόσο φατεινό όμως πώς και βρισκαίς αυτόν τον τόμο μου άνώτερο από κάθε προηγούμενο. Έλαβα και τη φωτογραφία σου και περιμένω το Πέντοθλο ήμα σου έρω ή εμπνευση και για ποιήμα. Έ, μα βέβαια! γίνεται ποιήμα χωρίς εμπνευση;

'Άγγλη, ή αίτία της σιωπής σου ήταν βέβαια άρκετά δυσάρεστη, άλλ' άφου οι άδερφός σου, που τους έκανες τη νοσοκόμα, έγιναν καλά πριν χάσης την όμοιότη σου από τις ιδιοτροπίες τους — μα και πούς άρρωστος δεν είναι ιδιότροπος; — δε λέμε δόξα σοι δ θεός. Για την άτυχία σου στο ξεσπάθωμα δεν περφόσε: κάποτε θάσαι και σου τυχερή. 'Όσάσο σ' εύχαριστώ για τη φροντίδα. Σου έστειλα δυό δεσμίδες λυόσχαρτο.

'Ο λαμπρός άστρος Άλίκης-Μουσούρη-Νέφερ, που γύρισε από την Αίγυπτο, άνεχώρησε πραχθές για το Βόλο. Έτσι τα Βολιώτικα της Διαπασσεως — τα μεγαλύτερα έννοιαται — θα έχουν γρήγορα την εύκαιρία να ίθούν και δυό από τα καλύτερα έργα του κ. Έσνοπούλου, που τα παίζει ή 'Αλίκη: την «Έξαδάση μου Ρένα» και την «Ανιέλα», όπως τα είδον τις ώρες τα Διαπασσοπούλα των Πατρών, του Καίρου και της Αλεξάνδρειας. Θα παιχθούν και Κυριακή άπογευματινή.

Κορυδαλέ, ο άθλητισμός κάνει κατάχρηση γυμναστικής που βλάπτει. Λίγη έμεως, μερμημένη γυμναστική πάντα χρειαζεται στα παιδιά. Να πής στον μπαμπά πολλά χαιρετισοματα. Τόν θυμίζωμαι πολύ καλά, και μάλιστα με το δεύτερό του ψευδώνυμο, το περίφημο 'Αντίο μαστέλλο.

Καιρώ πολύ, Έξυπνοόλα, για όλ' αυτά που μου γράφετε. Μά μπορούσε να μην ήσουν μια από τις πρώτες μαθήτριες και να μη γράφης τις καλύτερες έκθέσεις, άφου είσαι Διαπασσοπούλα; Άλλά γιατί λές πως οι μαθητάι σου είναι κακοί; Άδτηρησι έννοιας; Τόσο το καλύτερο για τις έπιμελεις μαθήτριες! Σου άνανέωσα το ψευδώνυμο και περιμένω και της άδελφής σου.

'Ο τόπος τελείωσε κι' έχω ακόμα τόσα γράμματα από την περασμένη εβδομάδα. Στο άρχόμενο θάπαντήσω και σ' αυτά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίναται, όφει να άνανέται, άν δεν άνοδοείται από το δικαίωμα, δρ. 10. — Τα άρνηόμενα ή άνανέωσιμα ίσχύουν δεσ την 30 Νοεμβρίου 1933. 'Όσα συνδεδεμένα από Α. άνήκουσιν σε άγρία και όσα από Κ. σε κριτική.

Νέα Ψευδώνυμα: Σιφνιωτάκι, ά. (ΚΠ). Κάποια Ζιζάνια, (ΠΠ). Γολιθ, ά. (ΑΚ). Άριών, ά. (ΠΠ). Αερότης, κ. Βασίλισσα των Κυμάτων, κ. Μπέλλα, κ. (;). Κερνυραϊκό Άχοργιάκι, κ. (;). Άσφα του Εδούτα, κ. (ΔΔ). Ματζελ Νικος, κ. (ΠΚ). Τρελή Πεταλουδίτσα, κ. (ΜΤ). Χλορή Σελήνη, κ. (ΜΣ). Σόνια, κ. (ΦΚ). Λευκή Κορέλια, κ. (ΦΠ). Ξενιτεμένη Κορυατοπούλα, κ. (βράστε με). 'Ισβέλλα Άλμπρεχτις, κ. Νεαρά Καλλιτέχνις, κ. Έσαναγεννημένη Φλόγα, ά. (ΚΣ). Άγώνας Δεφτεριάς, ά. (ΣΒ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Αίγεια, κ. Ρασπουίνι, ά. Πόνου Δάκρυ, κ. Άγγη, κ. 'Ολόχαρη, κ. Άνοιξιάνη Βροχούλα, κ. Λογελάκι, κ. Θάλλουσα Νεότης, κ. Άσβιος, ά. Μιρέτι, κ. Παρηγορέα, κ. Σαντόουλα, κ. 'Ιζόδη, κ. Ροδόγελη, κ. Αεπούλα, κ.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Γολανή Νεραϊδαν (τη συνδρομή σου την έλαβα, εύχαριστώ πολύ) σου έστειλα άπόδειξη και δεκα τετράδια χαιρώ που είσαι εύχαρισμένη από την όλη μου) Σεμύλη (και τη δική σου συνδρομή έλαβα κι' εύχαριστώ πολύ) τώρα που περσασαν κι' οι φουρές κι' οι ομοιοί, έλπίζω να μου γράφης πιο συχνά. Έλλάδα του Μέλλοντος (έλαβα, ξετέλεσα, εύχαριστώ) το γράμμα σου όμως δυσκολεώθηκα να το διαβάσω, άλλη φορά, σε παρακαλώ, γράφε μου καθαρότερα, με πιο ακούρο μελάνι.) Έξυπνο Άστέρι (και πάλι σ' εύχαριστώ για το ξεσπάθωμα ναι, στην πόλη που μένεις, έχω άρκετούς συνδρομητές, αλλά μπορούσε να έχω και περισσότερους φροντίστε λοιπόν να γίνουν) Ταυγένη (έλαβα, εύχαριστώ θ, καθόλου άργά) πολύ με συγνήσαν τα καλά σου λογόγια όρατα κι' αυτά που γράφετε για το «Μάγο των Φιδών») Μαρίαν Πιστοφίδου (εύχαριστώ για τις εύχες 'Οδηγόν έστειλα.) Άθμας (εκείνας τις ήμέρες είχα πάρα πολλές παραγγελίες και γι' αυτό έγγραφα άλλα πιστώω να έλαδεις πια και τα τετράδια και τον 'Οδηγό) Προσκοπίναν (το ποιημάτι σου έπρεπε να το γράφης σε χωριστό χαρτί, αλλά έπειδή είναι καλό, το δέχομαι έκαρπικά χαιρώ που θα ίδρωσε και στις Σάλλογο.

περιμένο περισσότερο) **Αναόχαρτο, 'Αν-
δοσμένην Γαζίαν** κτλ. κτλ.
Είς **Θακς** ἐπιστολὰς ἐλαβὰ μετὰ τὴν 15
'Ιανουαρίου, θάπαντῆσω σὺ δρχόμανο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τῶν 262ων Διαγωνισμῶν Ἀδελφῶν.
Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τούτου εἶναι δευτεῖα μῆ-
ραι τῆς 4' Ἀπριλίου.

113. Δεξιόγρως

Νάτα σ' ἄγριο ζῶο περὶς
Καί μ' αὐτὸ τί κατορθώνας;
Τὸ κεφάλι σου χτυκὰς
καὶ πικρὰ τὸ μετανοιώνας.
Ρασπουτίν

114. Στοιχειόγρως

Με τῆς Ἀσίας τὸ βουνὸ
Φῶνον, παιδιὰ, θὰ χρίσῃ,
Φτάνει καπέλλο στὴν τρανὴ
Κορφή του νὰ κολλήσῃ.
Περιπλοκὰς

115. Μεταγράμμασις

Με τοὺς Ἀργοναυτὰς ἦταν
Τὴν παλιὰ τὴν ἐποχὴ.
Ἄν τ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Δίχως πόδια, δίχως χέρια,
Θεὸ νὰ σέρνεται στὴ γῆ —
Καλέ, τ' εἶναι τοῦτο πάλι!
Πρίγκιψ Ἄρπας

116. Δημόσιος Αἶνεγμα

Εἶναι γλυκὸ σὰ ζάχαρη
Εἶναι γλυκὸ σὰ μέλι.
Πότε ἄλλαρὸ σάν πούκουλο
Πότε βαρὺ μολύβι.
Κι' οὐτε σὰ χέρια πιάνεται
Οὔτε στὴ ζῆμη μπαίνει

117. Ἀσπὴ ἐν Τετραγώνῳ

Εἰς τὸ τετράγω-
νον: Ἄνω, μυ-
θολογικὸν τέ-
ρας* κάτω, μό-
λις βγῆκε ἀπ'
τ' αὐγῶ. Καθέ-
τως, ἀριστέρά,
πόλις τῆς Γερ-
μανίας* δεξιὰ,
ἔθνικὸς εὐεργέτης.

Εἰς τὸν ἀστέρα: Ὀριζοντίως, πόλις
τῆς Μ. Ἀσίας* καθέτως, εὐρωπαϊκὴ
πόλις διαγωνίως, σάντυρος καὶ δημο-
κὴ βασιλοπούλα.

118. Κρυπτογραφικὸν

- 1 2 3 4 5 6 5 7 8 9 4 = Φιλόσοφος
 - 2 9 4 6 4 = Ὀμηρικὸς ποταμὸς
 - 3 4 5 3 1 3 6 4 = Ἀρχαῖος τύραννος
 - 4 1 2 6 4 = Ποταμὸς Μ. Ἀσίας
 - 5 3 5 6 4 = Ρωμ. αὐτοκράτωρ
 - 6 2 1 5 3 6 4 = Λατίνος ποιητὴς
 - 7 8 1 3 1 = Δένδρον
 - 8 1 3 6 4 = Ἀρχ. βασιλεὺς
 - 9 4 1 3 1 4 = Προφήτης
- Νικηφόρος Σφρανὸς

119. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κατωτέρω λέξεις νὰ προστε-
θῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἑνα γράμμα, οὕτως
ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέ-
ξεις, τῶν ὁποίων τ' ἀρχικὰ ν' ἀποτε-
λοῦν ρητόν:

Ὄρος, ὄμος, μικρὸν, ὄσος, μῆδος,
φάσμα, ὄνος, αὐτὰς, ὄς, ὄρα, Πάδος,
ἰός.

Ἐσπερομένη Λαϊδὴ

120. Μικτὸν

τ - οθ - κ - α - γ
Δοξαμένη Ἑλλὰς

121. Γρίφος

σ σ σ σ σ σ σ
σ ΩΣ σ σ ΩΣ σ ΩΣ σ
σ σ σ σ σ σ σ
(Ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως).
Λυσεχαρτο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀουήσεων τοῦ φύλλου 47

624. Ὁράσιος (ἄρα. τοῖος). — 625.
Κανακὸς (Κανῶ, πέξ). — 626. Ἄρης-
Ἄδης. — 627. Ἡ βελόνη.
628. Σ Σ Ρ Σ

Ο Ο Η Ο
Φ Ν Τ Σ
Ε Α Η Η Ω Υ Η Α
Ν Ρ Σ Ρ Υ
Ω Σ Σ Α

629-638. Διὰ τοῦ Ρ: ἄρως (ἢ Ἄρως)
μέρος, λάθος, ὄμος, ὄρα. — 634-638.
Γεῖα-Τροία, Ἡμέρα-Ἰμέρα, Μύλος-
Μήλος, Βόλος-βῶλος, Ὄμος-ὄμας. —
639. Ἐξῆς δευτέρω φύσις (Ἡ ἄ- Ε Ε
νάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ δεξιῶν, Ε Δ
ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἀναλ- Ρ Ε
λάξ. — Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχι- Σ Υ
δος: Σένος, Ἐδισών, Ρέυστόν, Σ Ι
ΣΥν, Σίτος, Φαληρός, ΤΥνις, Φ Α
Σισυρος). — 640. Ἐσο εὐπρεπὴς Τ Υ
ἀλλ' ὄχι πολυτελής (ἐς ο εὐ, Σ Ι
πρ ἑπ ε, ἄλλο, χ' ὑπὸ λυ, τελ εἰς). —
641. Gare-page.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἑπὶ ἀπο-
κρίσιν ὁρ. 5, τὸ ἐλάχιστον τέσσαρα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις με παρὰ δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 1 καὶ με κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδραμοῦνται πληρώνουν τὰ
διπλά ἢ προληπτικῶς εἶναι ἀπαραιτήτητα.

[ΑΓ'—117]

Ν ἂ τὸ ποιητικώτερον ψευδώνυμο:
ΘΑΙΜΜΕΝΗ ΓΟΗΤΕΙΑ

[ΑΓ'—118]

Υ ποχρῶσιν κάθε Ἑλληνικῆς Τυχῆς νὰ
δῶσιν τὸν φῆμα τῆς στῆν

ΔΙΚΕΦΑΛΟ ΑΕΤΟ

[ΑΓ'—119]

Ψ ἤφις τὸ ψευδώνυμο **ΒΕΔΑΣ**. Εἶναι
τὸ μόνον προτότυπον.

[ΑΓ'—120]

Α γαλήνη Διαπλασσοπούλα, ὁ Διαγωνισμὸς
τῆς (ΑΒ'—557) παραταίνεται ἐπὶ μῆ-
να. Περιμένουμε ὑποστηρίξῃ. Ἐχωριστὰ
ἀπὸ τοὺς: Μπουμπούλινα, Ραγισμένη Ἀδ-
ρα (σὲ ξέρουμε), Χαραυγὴ, Κυρὰ τῆς Θά-
λασσης, Ντίνο Ἀδυσρῆτη, Νυφούλα τ' Οὐ-
ρανοῦ, Ἐσπερμένο Ἀόρσο, Ταρζάν, Ἄγνη
καὶ Ντολορέ. Σπρίξ, Ἰώ, Ἐλιξ

[ΑΒ'—121]

Α νταλλάσσομ τετραδιάκια με δλους-εσ.
Δ/σις: Κλειῶ Σακλαρπάνη, Ἡρά-
κλειον Κρήτης. **Δίγεια**

[ΑΓ'—122]

Ψ ἤφις τὸ πρόσωπο πῶπιξ τὸ
μεγαλύτερο ρόλο στὴν ἱστορία τῶν
τελευταίων χρόνων: **ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ** με φα-
νατισμῶ. Δέκα πρώτους ὑποστηρίζοντας ὑ-
ποστηρίξω γενναία.

[ΑΓ'—123]

Θ ἂ ἐπιθροῦσα ν' ἀνταλλάξω τετρα-
διάκια με δλους-εσ. Στελὰς Δ/σιν:
Θ. Κόκκινον, Διογένης 4, Ἀθήνα.

Γουλιέλμος Τέλλος

[ΑΓ'—124]

Π εριμένο ἀπ' δλους-εσ τὴν ὑποστηρί-
ξῃ τους σὺ (ΑΓ'—60) Διαγωνισμῶ
μου. Ἀργιολοῦλουδα, ἀλληλογραφούμε:
Ἐάν θέλῃς, στείλε πρώτος στὴ (ΑΓ'—60).
Ὀλιβέρος Κράμβελ.

[ΑΓ'—125]

Α νταλλάσσομα τετραδιάκια με δλους-
εσ, ἢ Δ/σις: Σάβια Ἀύχων, Πλατεῖα
Γ. Θεοτόκη, Κέρκυρα, διὰ: Ὀνταρμένη
Πατρίδα, Καρνευαῖκὸ Ἀκρογᾶλι, Κέ-
ρη τῶν Φαίανων.

[ΑΓ'—126]

Υ ποστηρίζετε (ΑΓ'—34) Διαγωνισμὸν.
Βραβεῖα σπάνια. Τοὺς ὑποστηρίζον-
τας ὑποστηρίξω σὺ Δημοφύσιμα.
Καλόμασθη, Αὐγυρινὸς

[ΑΓ'—127]

Ι ῶ, Ἀγράμπελη, Νουμφαία, γὰ τὸν πα-
νηγυρικὸν σας δεχθῆτε τὰ συγχαρητι-
ριά μου. **Ἐλιξ**

[ΑΓ'—128]

Α νταλλάσσομα τετραδιάκια, καρτοῦλες με
δλους-εσ. Ἐλάνη Ἀγκριθαράκι, «Α-
νὴρθωσις», Ἡράκλειον Κρήτης, διὰ:

Νεργιόνα

[ΑΓ'—129]

Π σιὰ εὐγενικὰ καρδιά θὰ ἀρνηθῇ ἐνα
τετραδιάκιο; Γράφατε: Διμεναρχεῖον,
Κίον, διὰ: **Θέλιμα, Κέρινη Κούκλα**

[ΑΒ'—130]

Α νταλλάσσομ τετραδιάκια με Διαπλασο-
πούλες. Δ/σις: Σουρμελή 2, Ἀθήνα.
διὰ: **Ἀγιάθι**

[ΑΓ'—131]

Α νταλλάσσομ Μ. Μυστικά, κάρτες...
Ἀλληλογραφῶ με διαπλασσοπούλα-εσ
τοῦ Ἐξωτερικοῦ Πιπλῆ Δαχτάρα τῆς Λευ-
τεριάς, δέχσοσι;. Δ/σις: Κυρία Κολυβά-
γου Μπιτζανίου 4, Πειραιεὺς. **Βάνδα**

[ΑΓ'—132]

Π ροηγόνται τῶν Διαγωνισμῶν τὰ κα-
νόνια: Δὸν Κιχότης=Ι. Ἀγροστίνος,
Μελαχροινούλα=Γ. Μπούρα, Γιούλης Ἀν-
θης=Πάνταστοπούλοζ, Ἀνθομένη Ἀσμο-
νὰ=Βαρούκα, Κορφατοπούλα = Ε. Βα-
τούρα. **Σενητεμένη Κορφατοπούλα**

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Ο ΛΑΡΥΓΓΟ-ΡΙΝΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μετόκησεν (ἐκ τῆς ὁδοῦ Δώρου) στὴν Ὀδὸν Πατησίων 29
(Μέγαρον Πετροπούλου) Πλησίον Πλατείας Ὀμονοίας.

ΔΕΧΕΤΑΙ 10-1 ΚΑΙ 5-6